

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2017 рік

№05 (310)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

Мар'яна Заєць - голова Союзу українок Америки. Ця громадська організація дуже багато робить і для нашої громади в США, і для материкової України. Велика заслуга в тому і пані М. Заєць. Про СУА та його добрі справи читайте на кольоровій вклейці цього номеру.

УКРАЇНО, ти моя молитва...

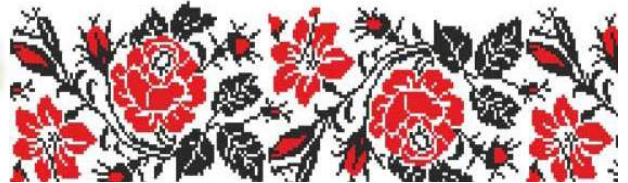
З
Б
І
Р
Н
И
К

Василь Симоненко

Рідна Батьківщина

Наша Батьківщина —
 Наче зелен сад,
 Наша Батьківщина
 Дбає про малят:
 Щоб вони зростали
 У теплі й добрі,
 Як пташки, співали
 В кожному дворі.
 Нам Вітчизна світить.
 Мов зоря ясна.
 Мир у всьому світі
 Береже вона.
 Будемо зростати
 І — як прийде час —
 Про Вітчизну дбати,
 Як вона про нас.

Вологіна Тетяна

«БОРИСТЕН» – літературно-мистецький, публіцистичний та науково-популярний щомісячник

Шеф-редактор **Фідель СУХОНИС**
 РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:
ІВАНЕНКО Валентин Васильович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, проректор, доктор історичних наук, професор.

СВІТЛЕНКО Сергій Іванович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор.

ШВИДЬКО Ганна Кирилівна – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

УДОД Олександр Андрійович – завідувач відділу історіографії Інституту історії України НАН України, доктор історичних наук, професор.

ВАСИЛЕНКО Віталій Олександрович – Національний гірничий університет (м. Дніпропетровськ), професор кафедри історії і політичної теорії, доктор історичних наук, професор.

ПОПОВСЬКИЙ Анатолій Михайлович – Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, професор кафедри мовної підготовки, доктор філологічних наук, професор.

ДЕМЧЕНКО Володимир Дмитрович – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, декан факультету систем та засобів масової комунікації, доктор філологічних наук, професор.

ЗАВЕРТАЛЮК Нінель Іванівна – Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара, професор кафедри української літератури, доктор філологічних наук, професор.

ТРЕТЯК Олексій Анатолійович, завідувач кафедри політології, доктор політичних наук, доцент, Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

КРИВОШЕІН Віталій Володимирович, завідувач кафедри соціології, доктор політичних наук, професор, Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

СЕРГЄЄВ Вячеслав Сергійович, завідувач кафедри міжнародних відносин, доктор політичних наук, доцент, Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

ПОПОВА Ірина Степанівна, декан факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства, доктор філологічних наук, професор, Дніпровський національний університет ім. О.Гончара

ТОКОВЕНКО Олександр Сергійович Дніпровський національний університет ім. О.Гончара, декан факультету суспільних наук та міжнародних відносин, доктор філософських наук, професор

ТЕРЕЩЕНКО Алла Костянтинівна – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

СТЕПОВИК Дмитро Власович – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

ГРИЦА Софія Йосипівна – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор мистецтвознавства, професор.

НАЙДЕН Олександр Семенович – інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. Рильського НАН України (м. Київ), провідний науковий співробітник, доктор культурології, професор.

КИТОВА Світлана Андріївна – Черкаський національний університет ім. Б. Хмельницького, професор кафедри української літератури, доктор культурології, професор.

ШЕЙКО Василь Миколайович – Харківський державний університет культури, ректор, доктор історичних наук (культурологія), професор.

КУЦІрина – коректор.

Представництва редакції:
Україна: Володимир Барна, вул.Банкова,2,01024, м.Київ, тел. 066-6243231
США: Bahriany Foundation, INC 19669 Villa Rosa Loop Fort Myers, FL., 33967 USA.
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V.Babanskyj, 74 Oakridge, Watchung, N.J. 07069, USA;
Канада: Mr. N.Vorotilenko, 9424 173 Str., Edmonton, AB., T5T3K8, Canada;
Румунія: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7, Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
Бразилія: Wira SELANSKI, Rua General Glicério, 400 apt. 701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brasil, Telefax: (00-55-21) 2557-5517;
Австралія: Mr. Fedir Habelko 5. Reserve C. T., Glenroy VIC. Australia - 3046 T.& Fax: 03.93061997;
Ізраїль: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18/1, Lod, Israel;
Польща: Jurii Hawryluk, skr. poczt. 55, 17-100 Bielsk Podlaski, Polska;
Кольпортер на США та Мексику: Ilarion Chejlyk 45 Mountain Ave. Warren, N.J. 07059
Франція: Madam Annie Daubenton, Paris, desproches@gmail.com

Редакція не відповідає за думки і факти, викладені авторами на сторінках щомісячника. Листується з читачами лише через журнал. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторам.
 Редакція залишає за собою право скорочувати матеріали без згоди авторів.
 Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3
 49010, Дніпро – 10, Україна
 Телефони: (050) 340 - 28 - 27, (056) 713 - 52 - 58
 e-mail: fidelisukhonis@gmail.com

FACEBOOK.COM/BORYSTENINFO
BORYSTEN.COM.UA

CatArt верстка/дизайн журналу
Засновники\видавці: Дніпропетровська міська громадська організація шанувальників журналу «Бористен», Дніпропетровський Національний університет ім.О.Гончара, Дніпропетровська міська громадська організація шанувальників журналу «Бористен», Дніпропетровський Національний університет ім.О.Гончара.

Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за №1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватися основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтвознавства та культурології.

“Слово редактора”

Дев'яте травня

Цитата з тлумачного словника української мови: «Здобувати (здобути) перемогу – досягати чого-небудь бажаного, жаданого, подолавши всі перешкоди.» Що якщо наслідувати здоровий глузд повинні були отримати українці після перемоги Советського Союзу в Другій Світовій війні? Перелік може бути й не так довгим: власну державу, культуру, мову, вільне віросповідання, демократичні права і свободи, зрештою, добробут гідний переможців. Яка позиція з цього короткого списку була відчутна в реальному житті нашого народу «благодаря великої Пабеде»?!....

Фідель Сухоніс

ЗМІСТ	
Стор 1	Дев'яте травня
Стор 2	НОВА, ШЛЯХЕТНА ФОРМА ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ НАРОДИЛАСЯ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ДІАСПОРІ
Стор 3	Дату заснування Дніпра буде змінено завдяки дослідженням університетських істориків
Стор 4	- 5ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор 6 – 7	Християнська сторінка
Стор 8-12	Фронт без одного солдата
Стор 13- 14	ВОЛЯ АБО СМЕРТЬ
Стор 15 -17	НАЦІОНАЛЬНІ ПІДРОЗДІЛИ В УКРАЇНСЬКІЙ ПОВСТАНСЬКІЙ АРМІЇ (1943- 1945): ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ТА СПРОБА ВИКОРИСТАННЯ
Стор 18	Рубрика «Даринка»
Стор 19- 21	Підстави ліквідації Путіна
Стор 22	«Як тебе не любити, Києве мій!»
Стор 23	СЛОВО ПРО ДРУЖИНУ І ПРИЯТЕЛЯ
Стор 24	Козацька регата пам'яті Івана Сірка
Стор 25	Людина-епоха: найвідоміші цитати Любомира Гузара, що надихають
Стор 26 – 29	Борис Гудзяк: «Люди бачили у Блаженнішому Любомирі відблиск Бога»
Стор 30-31	Замість передмови
Стор 32-34	Радість нейрохірурга
35 - 36	Українець по духу, а не по крові

Ще більше цікавої
та актуальної
інформації на
нашому сайті
borysten.com.ua
facebook.com/borysteninfo

«Боронимо Вітчизну разом»

НОВА, ШЛЯХЕТНА ФОРМА ПІДТРИМКИ УКРАЇНИ НАРОДИЛАСЯ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ДІАСПОРІ

«Братня» навала». Війни Росії проти України XII-XXI ст. (В. Брехуненко, В. Ковальчук, М. Ковальчук, В. Корнієнко) Ця книга побачила світ у Києві в минулому році доволі значним як для теперішніх часів накладом у 5 тисяч екземплярів. Авторський колектив істориків-публіцистів зробив значний внесок у інформаційну та ідеологічну боротьбу з російським шовінізмом. Адже у книзі в науково-популярному форматі розглядаються численні російсько-українські війни включно з Вітчизняною війною українців за незалежність, яка розпочалася зі вторгнення російських окупантів в Україну в лютому 2014 р. Простежено, що коріння цих війн сягають XII століття. Показано, що саме війни як втілення постійних агресивних планів Московії / Росії заволодіти українськими землями визначали головну вісь російсько-українських стосунків. Описано мотиви, визрівання та хронологію війн, перебіг військових дій, наслідки війн та їхній вплив на українську перспективу. Вітчизняна війна, яку Україні доводиться вести з 2014 р., розглядається на тлі перегуків між путінською агресією та московськими стратегіями війн проти України XV-XX ст. За словами одного із авторів видання Віктора Брехуненка, ця книга показує що справжнє ество українсько-російських взаємин полягало в московській експансії на українські землі і в реакції українців на цю експансію. «Сучасна війна вписана в контекст всіх попередніх війн і показано, що Путін не придумав нічого нового. Всі ті стратегії, які він використовує, вони 500-літньої «свіжості» і були опрацьовані російськими елітами ще з 15 століття», – розповідає автор. Варто зауважити, що за словами Віктора Брехуненка 1000 примірників книжки безкоштовно поширюються на фронті. Ця книга може зацікавити будь-якого читача. Вона покликана сприяти тому, щоб українці викинули на смітник цю дружбу з Московією і побачили, що Росія весь період намагалася поглинути Україну. Як розповів автор, обкладинка видання є дуже символічною, адже показує, що Україна здолає свого одвічного ворога і поневолювача. А тепер протек народилося це потрібне видання. Власне про джерела його фінансування. Під час останньої подорожі автора цих рядків до США йому довелося перебувати в гостинному домі українців з штату Нью-Джерсі. З його господарем ми вже давно на «ти», а тому з легкістю зміг довідатися чому патріотично налаштоване українське подружжя зафундувало видання

цієї книги. Зробили вони це на знак пам'яті та пошани до вже померлих батьків свого гарного приятеля. А саме Пелагії Іванівни Рудь (з дому Сидоволоса) та Василя Сидоровича Рудя. Згадані належали до , так званої, «третьої хвилі» української еміграції в США і опинилися на чужині через переслідування сталінського режиму. Все своє життя вже в Америці Пелагія Рудь і Василь Рудь як могли боролися за українську Україну. І глибоко символічно що навіть по смерті їх світлі імена ось у такий спосіб протидіють російським шовіністам. І ще про таке. Даруючи мені цінне видання мій шановний приятель сказав як відрізав. - Про книгу напиши. А ось про мене не згадуй...

Виглядає у певній мірі як дивацтво. Можливо, однак дивацтво не найгірше. Добрі діла ж робляться не для слави. Але не згадати фундатора та його милу дружину такої потрібної книги я все ж таки не міг. Тому ось так «компромісно» і написав про історію появи цієї книжки...

Фідель Сухоніс
Квітень 2017 року
(США-Україна)

Важливо

Дату заснування Дніпра буде змінено завдяки дослідженням університетських істориків

Спираючись на дослідження та археологічні докази істориків Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара, міська влада Дніпра прийняла проект рішення про зміну дати заснування нашого міста.

Відповідне рішення прийняте, керуючись Конституцією України та Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні», на підставі резолюції Х Дніпропетровської історико-краєзнавчої конференції «Історія Дніпровського Надпоріжжя», що проходила на базі ДНУ 21 квітня 2017 року, та листа депутата міської ради Панченка В.Г. Відтепер відлік років міста Дніпро пропонується з 1524 року, а не з 1776 – року заснування Катеринослава!

Нагадаємо, що на основі обговорення актуальних проблем історії Дніпровського Надпоріжжя учасники конференції тоді ухвалили: звернутися до міської ради Дніпра з клопотанням порушити питання про зміну початку літочислення обласного центру з 1776 р. на 1524 р., утвердивши таким чином українське козацьке коріння міста, ведучи його початок від пізньосередньовічного козацького містечка Стара Самарь. Університетські археологи виявили культурний шар XVI–XVII ст., в межах якого знайдено цінні сфрагістичні й нумізматичні, господарчі та побутові речі, предмети культу, що свідчать про функціонування тут населеного пункту міського типу з місцевою адміністрацією, економікою, торгівлею та духовно-культурним життям.

Рішення міської ради від 24.05.2017р. «Про уточнення дати заснування міста Дніпра (автор проекту – Панченко В.Г.)

“ Рубрика Миколи Дупляка (США)”

ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Благополучний чи щасливий? “Благополучний” -- старослов'янізм. По-українському краще “щасливий”, “щасний”, “безпечний”. “Щасливого лову!”; “Будьте безпечні!”. Старослов'янізмами користуються тоді, коли хочуть надати фразі тону іронії або урочистості. Те саме можна сказати про прислівник “благополучно”, який витискає з мовного вжитку прислівник “щасливо”. На сторінках періодичних і неперіодичних видань часто трапляється штучно занесений в повсякденну мову українців іменник “благополуччя”, якого немає в живому народному мовленні: “Це тільки видимість благополуччя”. Не слід послуговуватися цим іменником, а тим більше надуживати ним, бо маємо відомі українські відповідники: “щастя” (“Де відвага, там і щастя” -- прислів'я), “добробут” (“Буде на сторожі добробуту народного стояти” -- П. Куліш), “гаразд” (“Живуть собі люди в добрі та гаразді” -- А. Кримський. До речі, оцих зайвих старослов'янізмів у розмовній мові українці ніколи не вживали в західній діаспорі.

Прикметник “виключний” замість “винятковий”, “надзвичайний”. “Виключний” часто поглинає інші, більш підхожі слова: “винятковий закон”, “надзвичайні заходи”. Цей прикметник має в сучасній українській літературній мові далеко вужче поле застосування, -- вказує на те, що певні права властиві тільки одній особі чи організації: “Виключна властивість держави на землю”. Речення “Земля в його житті відіграла виключну роль” слід так справити: “Земля в його житті відіграла виняткову роль”.

Прикметник “вірний” та прислівник “вірно” не тільки витискають з ужитку інші, більш відповідні слова, а й набирають невластивого їм значення. Часто натрапляємо на ці слова в значенні -- “правильний”, “певний”: “Учинити напад на аеродром -- це все одно, що повести на вірну загибель сотню бійців” замість “Учинити напад на аеродром -- це все одно, що повести на певну загибель сотню бійців”; “Івась знайшов вірний шлях” замість “Івась знайшов правдивий шлях”. В українській класиці й фольклорі прикметника “вірний” вживали в далеко вужчому значенні, надавали поняття тільки відданості:

“Ой вийди, вийди, дівчино моя вірная” (пісня). Іноді поряд з прикметниками “правильний”, “поправний”, уживають і прикметника “вірний” у таких висловах: “вірний” переклад, “вірний” рисунок (малюнок), цебто -- відповідний оригіналові, натурі, точний.

Вірогідний та ймовірний. “Я знаю про це з імовірних джерел” замість “Я знаю про це з вірогідних джерел”. Прикметник “вірогідний” означає “цілком певний, цілком правдивий, достеменний, перевірений”. Прикметник “ймовірний” -- це той, що його можна тільки “припускати”. Слово “ймовірний” означає ще “довірливий, -- той, що легко вірить”.

Про прикметники горішній, верхній, долішній, нижній. Деколи вони тотожні, але в деяких словах треба вжити саме одного слова, а не другого. Полиця може бути “горішньою” і “верхньою”. У вагоні чи в шафі -- “горішня” полиця, бо її приладнано вгорі; якщо ж кілька полиць покладено купою долі, одна на одну, то полиця, що лежить зверху зветься “верхньою”. Є також певна різниця між словами “нижній” і “долішній”: “нижній” -- це той, що міститься “нижче” від чогось, а “долішній” -- той, що при самому долі.

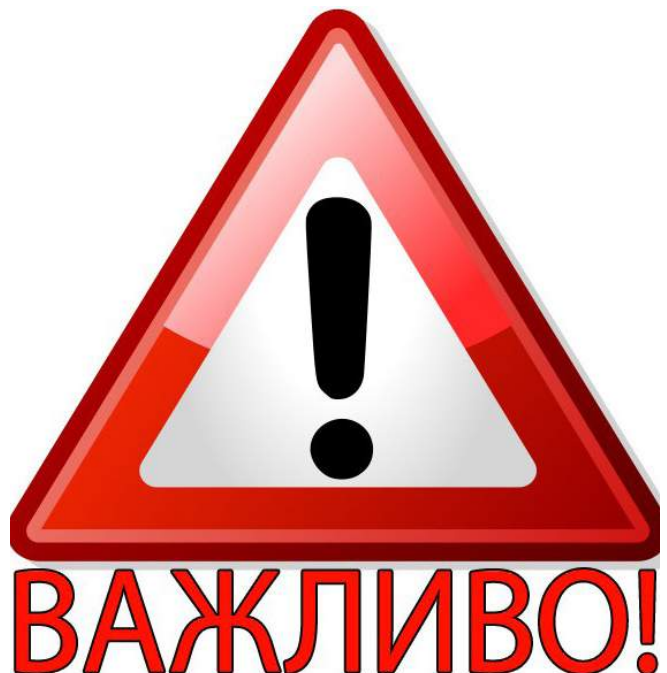
Деякі хибні слова й вислови, що засмічують нашу мову:

“існуючий закон” замість “чинний закон”;
 “падати в ціні” замість “спадати з ціни”,
 “падати на ціні”;
 “літак піднявся” замість “літак злетів”;
 “дозвіл на вхід” замість “дозвіл увійти”;
 ”велике спасибі” замість “широ (сердечно) дякую, “дякую від усієї душі”;
 “йому повезло” замість “йому поталанило (пощастило)”;
 “пити (приймати) медицину” замість “пити (приймати) ліки, лікарство”;
 “полтавчани” замість “полтавці”;
 “луганчани” замість “луганці”;
 “канадієць” замість “канадець”;
 “інвестиції” замість “вкладання (капіталу)”;
 “менеджмент” замість “управління”;
 “менеджер” замість “керівник”;
 “публік рілейшенз” замість “зв’язки з громадськістю”;
 “амбасадор” замість “посол”;
 “амбасада” замість “посольство”;
 “аплодисменти” замість “оплески”;
 “дальній” замість “далекий”;
 “листяний ліс” замість “листяний ліс”;
 “будинок вчителя” замість “будинку вчителя”;
 “центробіжний” (що рухається від центру до периферії) замість “відцентровий”,
 протилежний напрям -- “доцентровий”;

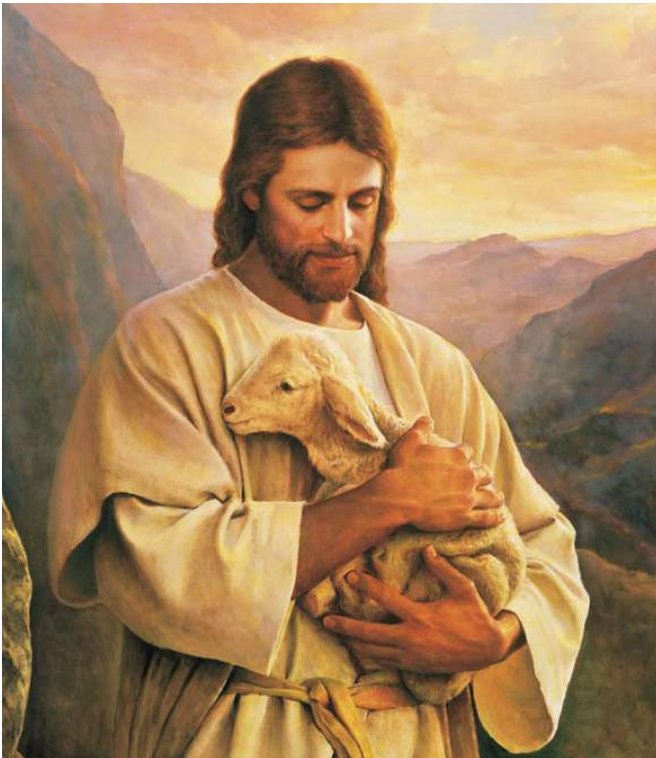
Калькування чужих слів деколи є вислідом небажання людей заглянути до словника. У висліді постають такі покручі:

“діловиробник” замість “діловод”;
 “бояришник” замість “глід”;
 “бояришниковий сік” замість “глодовий сік”;
 “бояришниця” замість “білан” (метелик);
 “златогузка” замість “золотогуз” і “золотогузка”;
 “ярмарка” замість “ярмарок”;
 “на тій ярмарці” замість “на тому ярмарку”;
 “рибак” (ловець риби) замість “рибалка”;

“рибалка” (процес) замість “риболовля”;
 ”вирушили на рибалку” замість ”вирушили на риболовлю”;
 або “пішли ловити рибу”;
 “ополудні” замість “опівдні”;
 “хворобу легше попередити, ніж вилікуватись від неї”;
 замість “хворобі легше запобігти, ніж вилікуватись від неї”;
 “ігрок” замість “гравець”;
 “лощина” замість “видолинок”, “виярок”;
 “пир” замість “бенкет”;
 “упрямий” замість “упертий”;
 “штатський” замість “цивільний”;
 “в домені науки” замість “в галузі (ділянці) науки”;
 “репрезентант” замість “представник”, “уповноважений”;
 “панель” замість “секція наукової конференції”;
 “імпакт” замість “вплив”;
 “(ви)еліминувати” замість “вилучити”, “виключити”;
 “компетиція” замість “змагання”;
 “едукційний” замість “виховний”;
 “Літургія” замість “Богослуження”, “Служба Божа”;
 “дуже важливий месідж” замість “дуже важливе повідомлення, послання”;
 “спічі керівників” замість “промови, виступи керівників”;
 “кіпер” замість “воротар”.

Ми вже провели кілька бесід про служіння Ісуса Христа, спираючись на Євангелію від Марка. Розглядаючи далі Ісусове служіння, описане в Євангелії від Марка, ми дійшли до 5-го розділу. Євангелист Марко описує як в Гадаринській землі, це по другий бік Галілейського моря, Ісуса зустрів одержимий нечистим духом чоловік: «І на другий бік моря вони прибули, до землі Гадаринської. І як вийшов Він із човна, то зараз Його перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого. Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами не міг зв'язати його».

А чи одержимий нечистим духом і психічно хворий – це те саме?

Прихильники матеріалізму, які не визнають Бога, не вірять в існування духовного світу, в існування диявола і нечистих духів, не вірять, що людина може бути одержима нечистим духом. Віруючі лікарі, які працюють в сфері психології та психіатрії, пояснюють, що людина може бути психічно хворою від неправильного функціонування мозку, тобто у зв'язку з порушеннями обміну хімічних речовин мозку, і так людину лікують з уживанням ліків. Але коли ліки не діють, то причину слід шукати в іншій сфері. Тобто в духовній.

Ми віримо в Євангелію, знаючи, що це є Слово Боже. Крім того, події, описані в ній, є історично вірними. А Слово Боже учить, що людина є триединою, тобто складається з трьох компонентів – духа, душі і тіла. І тільки людина має усвідомлення про свого Творця через духа. Тому тільки людину Бог закликає до навернення, яке відбувається, яке звершується при допомозі Святого Духа, тому й називається

духовним народженням. Людина тільки духом може спілкуватися з Богом. Але буває, як у цьому випадку, що його описує євангелист Марко, що душа цього нещасного чоловіка була опанована нечистим духом. В Христовій Церкві є різні дари Святого Духа. Є дар розпізнавання духів, і хто має такого дара, такому не наука, а Бог показує причину хвороби – чи це одержимий, чи хворий не через одержимість. Чи може нечистий дух опанувати віруючу, спасенну людину? Слово Боже учить, що ні. Написано в Другому посланні апостола Павла до коринтян (6:16): «Бо коли ви храм Бога Живого, як і сказав Бог: «Вселюся в них, і ходитиму в них, і буду їхнім Богом, а вони будуть Моїм народом». Не може з одного джерела витікати солодка і гірка вода. Марко описує, що одержимий мав надзвичайну силу і люди жодним способом не могли його стримати чи якось йому допомогти. Нещасний не мав одягу, жив у гробах та в горах, і демон гнав його по пустелі, і кричав він, і бився об каміння. Чи ви зауважили, як ворог трактує своїх вже ніби людей? Він їх розділяє з родиною, відокремлює від нормального суспільного життя. Така людина не визнає норм моралі та поведінки, скидає одяг, поводить галасливо і небезпечно. Чи не спостерігається така тенденція у поведінці частини сучасної молоді, коли молоді люди не визнають авторитету батьків і суспільства, втікають з дому, вживають наркотики, пиячать, ведуть аморальне життя і врешті гинуть? Чи таку поведінку викликає нечистий дух? Цікаво, що, побачивши Ісуса, одержимий прибіг до Нього і вклонився Йому. Можливо, демон змусив нещасного до такої дії, бо знав переважаючу силу Ісуса. Отже, вживаючи одержимого, демон дуже просив, щоб Ісус не вислав їх (бо були у нещасному легіони духів) з тієї землі. Писання стверджує, що демони бояться Божого суду. В Капернаумі, коли Ісус виганяв демонів, то демон сказав: «Що Тобі до нас, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас. Я знаю Тебе, хто Ти - Божий Святий» (Марка 1-24). Ісус же сказав йому: «Вийди, душе нечистий, з людини!» Чому демони просили в Ісуса дозволу перейти в тіла свиней? Мабуть, щоб залишитися на тій території, але вони не усвідомлювали, який буде наслідок такого прохання, бо усі свині оскаженіли і кинулися з кручі до моря та й загинули. Ісус хотів очистити від злих духів не лише того чоловіка, а й усю навколишню землю. Ось подивіться, як демон мучить своїх ще приземному житті. Роздягає, б'є об каміння, відриває від сім'ї і надає для опору людям надзвичайну фізичну силу, щоб пізніше знищити зовсім. А Ісус Христос зовсім не так ставиться до тих, хто до Нього приходить, Марко і євангелист Лука пишуть про це. Пастухи, побачивши, як потопилися оскаженілі свині, самі повтікали й пішли сповіщати про це по містах і селах.

Пише Лука: «І повиходили люди дивитися, що сталося, прийшли вони до Ісуса, і знайшли того чоловіка, що з нього демони вийшли, одягненого і при розумі, в ногах Ісуса і злякалися» (Лк. 8:35). Яка разюча зміна сталася з людиною у їхньому селі! Щойно він був скаженим, а тепер сидить біля Ісуса, одягнений і при розумі. І як відреагували люди на таку новину? Написано, що люди злякалися. Коли людина приходить до Христа і Христос перемінює поведінку такої людини з незвичайної, хворобливої на звичайну, то чому це лякає інших людей? Пригадаймо лист жінки з Донецької області. Вона писала про нестерпне життя у їхньому домі. Та родина якось була пов'язана з воєнними подіями. Господар дому часто напивався, бешкетував. Панували лайка, бійка. На наш заклик прийняти Христа, бо Христос змінює поведінку і життя, ця жінка написала: «Прийняти Христа, до Якого ви закликаєте, це значить посадити себе в тюрму». Від такого каторжного життя у яку ще тюрму можна посадити цю родину? Христос перемінює життя і така переміна починається з розуму. Тепер недавній одержимий сидить біля ніг Ісуса, одягнений і при розумі, а цього люди чомусь бояться. Апостол Павло каже, що такі люди обдурені дияволом, мають перевернутий розум, «вважають себе мудрими, а зробилися нерозумними, з нікчемними думками своїми, і зледащило нерозумне серце їхнє» (Рим. 1:25). Люди тієї місцевості, побачивши, що сталося, а особливо, що їхні свині загинули, просили Ісуса піти з їхніх околиць. Для тих людей більшу цінність мали свині, а не людське життя. Зцілений від демонів просив у Ісуса дозволу бути з Ним, але Ісус йому не дозволив і сказав: «Йди до дому свого, до твоїх, і розкажи їм, що Господь зробив тобі, і як Він помилював тебе». І пішов він та почав проповідувати в Десятимісті, що зробив йому Ісус і всі дивувались (19-20 в.). Цей чоловік став свідком Христової сили для поганських народів, поміж греками, які жили на східній стороні Галилейського моря. А що це за Гадаринська земля? І що таке Десятимісто, у якому проповідував зцілений? Гадаринська земля має назву від міста Гадара. Точно визначити назву цього міста не вдається, але найбільш вірогідно, що воно походить від слова «Гадар», що означає «велич». Земля ця була поганська – занечищена духом насильства і користюлюбства, пожадливістю та зажерливістю, ідолослуженням. А Десятимісто або Декаполіс грецькою мовою, це союз десяти міст за Йорданом, які були вилучені з єврейської території, огречені. Далі євангелист Марко описує, як Ісус звільняв від

болів. Одна жінка 12 років хворіла кровотечею і багато витерпіла, і все витратила на лікарів, і ніякого полегшення не одержала, а ще більше їй погіршало. Хворіючи такою хворобою, не тільки вона терпіла болі, алей згідно закону того часу вважалася нечистою. До кого вона доторкалася, або хто до неї доторкався, вважався нечистим і повинен був проходити процес очищення. Не маючи жодної надії на одужання, вона почула про Ісуса, Який зціляє хворих людей. Отож вона вирішила, що коли б вона бодай доторкнулася Христової одежі, то стала б здоровою. Згідно Закону вона не мала права доторкатися, але її потреба, яку не могли задовольнити люди, спрямувала її до іншого міста, до Ісуса, бо вона повірила, що Ісус має таку силу й зцілить її. Бачите, навіть часом або навіть найчастіше якась потреба приводить людей до Бога. Перемагаючи заборону Закону, долаючи щільний натовп людей, вона таки дісталася до Ісуса і торкнулася Його одягу. Ісус Христос відчув, що від Нього відходить частка сили, то запитав, хто це Його торкнувся (5:33-34): «І жінка злякалася та затрусилася, бо знала, що сталося їй. І вона підійшла, і впала ницьма перед Ним, і всю свою правду Йому розповіла. А Він їй сказав: «Твоя віра, о дочко, спасла тебе, іди з миром і здоровою будь від твоєї недуги». Чому ж ця жінка злякалася, адже вона відчула оздоровлюючу силу?

Вона знала, що їй, нечистій, не можна доторкатися до когось, особливо ж до святого. Ісус же із співчуттям сказав до жінки: «Дочко, віра твоя спасла тебе!» Це означало, що вона вже не була нечистою, вона знову належала до громади і могла вільно йти до синагоги і вклонитися Богові. Ісус також підкреслив роль віри у цьому зціленні. Чого це зцілення учить нас, християн, сьогодні. Чи у випадках наших потреб ми теж маємо йти до Ісуса? Ісус Христос сьогодні не присутній на землі, як Син Людський, не присутній в тілі, як це було тоді, але Він присутній Духом Святим в кожному місці і в кожному часі. Він дав нам обітницю, кажучи: «І все, чого ви проситимете в молитві з вірою, - одержите!» (Мар. 21:22). В Євангелії від Матвія також записано: «Бо кожен, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить, і хто стукає, тому відчиняють». Які потреби не були б у вас, фізичні, духовні, емоційні, фінансові, зверніться до Бога в ім'я Ісуса Христа, але з вірою, і Він дасть вам відповідь у відповідному часі. Не забудьте подякувати Богові за вислухані молитви. Амінь.

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді з питання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіо програму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 19:40, на першій програмі Українського радіо

«На перехресті думок»

Фронт без одного солдата

У «Нашому слові» (Польща), № 44/2016, був поміщений мій короткий спогад з часів моєї праці в цій редакції. Це події сорокарічної давності. Тодішні події, видно, сучасних українців не дуже цікавлять. На мою статтю відгукнувся лише один читач газети, лемко з-під Бускида Федір Гоч. Потвердив багато дечого, про що я писав. Це було потрібне. А де інші свідки цих подій? Історія пішла вперед, і люди мають нові турботи і завдання. Але історія є наша вчителька; не треба про неї забувати.

Тоді в Польщі проходила велика антиукраїнська пропаганда, зокрема, коли до влади в Москві прийшов Леонід Брежнев. Але дещо раніше, в березні 1947 року першим секретарем української компартії в Києві став відомий україножер Лазар Каганович. Може тоді від нього прийшла ідея ліквідувати український етнос поза Україною, українське Закарпаття. Землі, відібрані українцям мілітарною силою, не дають окупантам права власності. Нова влада незаконно позбавила українців права власності на ці землі. Від самого моменту виселення в 1947 році пішла брутальна антиукраїнська пропаганда, ціллю якої було прискіпати полонізацією виселених українців, розкинутих по п'яти воєвідствах західних понімецьких земель. І затерти пам'ять українців, самих лише селян, про історію цих земель. За найменші думки про «український націоналізм», себто про ідею української політичної самостійності, могла бути кара смерті, або багаторічна в'язниця. Українці мали ограничене право до національного животіння.

Для контрасту варто додати, що сьогодні існує українська держава в своїх етнічних кордонах. Але це не всім подобається. Існує жаль сусідів за «своїми колоніями на сході». Але й західні фінансові акули, які хочуть світового панування, не люблять національних держав. Гроші мають панувати, а не нації і релігії.

Будучи культурною людиною з селянською чеснотою, без політичної хитрості, погодився я на зустріч з працівниками центральної влади, а радше з її агентами. Адже і з чортом можна розмовляти. На самому початку нашої розмови ці агенти намагалися нахабно приневолити мене підписатися на співпрацю з ними. Коли я категорично відмовився, то один з них сказав: «Фронт піде і без одного солдата». Очевидно, антиукраїнський фронт. Один з них говорив теж старою галицькою українською мовою, не радянською. І так, фронт цей ішов з усякими хитрими методами. Я не здавав собі справу з їхньої кровожадної діяльності. Ми сиділи в

ресторані і розмовляли. Коли я сказав, що маю надію, що панове не зроблять мені кривди, то цей україномовний почав страшно сміятися: сміявся якимсь садистичним реготом, закриваючи уста ковніром піджака, щоб люди при сусідніх столиках не звернули уваги. Такого нелюдського сміху з людських вуст я ніколи не чув. Він, людина-гадюка, знав, що я цього вечора помру, а я ще не знав. Я вижив, пройшовши фізичні терпіння, хоч повного здоров'я я ніколи не досягнув. Я вижив, а вони давно вже стали мертвими атомами, і далі в землі щирять зуби з радості за успіх своєї хитрості. Втіха садистів-гадюк кінчається в землі. Як довго тишилися? Проти українців цієї хитрості вони вчили інших, молодших агентів. Антиукраїнська політика ніколи в історії не припинялася. Існує досі, хоч Україна є вже самостійна. Перше, що потрібне Україні, то своя мілітарна сила, бо все інше – це лише безнадійна поезія. Україножерні сили бояться лише своєї смерті, а все інше – лише заочний сміх.

Я сам чув тоді по Радіо Вільна Європа, що агенти безпеки Польщі застосовують отруйні засоби в публічних місцях (головне – нищити людині нервову систему). Про це мені теж говорив лікар, професор медичної академії.

Польська влада толерувала діяльність таких агентів і мовчала, цим взяла на себе відповідальність за ці злочини. Влада ніколи не судила злочинців; вони були владі тоді потрібні (може і сьогодні). Українські діячі були і досі є під наглядом спеціальних сил держави. Отже, будьте обережні, не ходіть до ресторанів, де вас знають. Не довіряйте теж «дуже культурним» працівникам влади. Вони можуть поінформувати агентів про вашу зустріч у публічних місцях. Не будьте наївні – це перша заповідь. Про таку практику московських агентів досі пишуть англійські газети. Старі методи працюють. Пощо міняти?

Один професійний політик на заході в розмові зі мною питав мене, чи я мав звичку часто ходити до цього самого ресторану. Хай на це питання дадуть собі відповідь українські діячі, зрештою, кожний, хто має вплив на українську громаду. Пам'ятайте, про майора Польського війська Миколу Теліщака, про якого я писав у своїх згаданих спогадах. В історії всі імперії знищували «надто мудрих» і політично некоректних одиниць. Церква спалювала вчених на кострах, боялася їхнього впливу на людей. Цариця Катерина II заборонила давати освіту неписьменним (селянам), бо важче буде тримати їх у підданстві. (Православний огляд, № 7/2004, Білостак).

Одного разу два агенти безпеки зробили обшук у моєму помешканні. Розглянули все в кімнаті, зокрема всі сполучення радіо й інше, шукаючи, чи я не маю часом якоїсь шпигунської апаратури. Вони переглянули детально всі книжки на полицях. Забрали з собою книжку автора з Канади Василя Софронія-Левицького «Кланяються вам три України». Книжка мала дедикацію автора для мене. За такі контакти з еміграційними «українськими націоналістами» мене могли запроторити до в'язниці. Діяч УСКТ у Зеленій Горі, Михайло Ковальський, за контакти з заходом просидів у в'язниці шість років (!). Московські агенти в Польщі і їх польські слуги мали повні руки роботи. Ехо цих днів приходить тепер, коли теперішня польська влада проголосила, що «Польща є лише для поляків». У перекладі на німецьку мову це звучить, що Польща є «nur fur Polen». Перед війною німці проголосили, що Німеччина є «nur fur Deutsch». Ця сама політика. Сором для польської культури.

Коли я склав заяву на виїзд до Франції на вакації літом 1974 року, то я, на диво, отримав паспорт. Вони знали, що я маю дуже підірване здоров'я і помру на вулицях Парижа. Сталося інакше. Тоді при каві в латинському кварталі міста я передумував останні події в моєму житті. Я, по суті, ніколи не думав покидати країну, в якій я народився, на наших етнічних землях – на Закерзонні. Думав, що в Польщі є місце для всіх громадян. Однак, ні, є «лише для поляків». Тоді я прокляв Польщу назавжди. Країна, яка отрує своїх громадян підступно, щоб швидше колонізувати маси, сепаруючи їх від інтелігенції й активістів. Залякування національних меншин, які жили і далі живуть на своїх етнічних землях, є немудрим і деструктивним польським шовінізмом. Все це не має мудрого майбутнього. Ще раз: сором для польської культури.

Я не думав покидати Польщу, бо вважав, що в країні є досить багато людей, з якими можна спільно жити без примітивної і образливої польської шовіністичної державної політики.

Я закінчив усі школи в Польщі – від найнижчої до найвищої. Мені залишився добрий спогад про вчителів і професорів. Вони мене не дискримінували. Я мав нагороди за добру науку і поведінку. Моя магістерська праця

була на виставці найкращих тоді магістерських робіт і була надрукована в Zeszytach Naukowych WSP w Opolu, 1970. Однак добрі і мудрі вчителі і професори не були сіллю цієї країни. Психологічна гниль приходила з інших сфер. За всі мої шкільні роки був лише один професор у ліцеї в Лігніці, фізкультурник, видно, запізнений інтелектом, який у присутності групи кільканадцяти учнів ліцею, між ними було кілька учнів з українських родин, гордовито сказав: «Я би всіх українців вистріляв» - і цинічно сміявся. (Його ім'я Станіслав Старосцяк). Такі слова можна було почути теж від польських п'яниць.

Коли війна наближалася до кінця, Сталін прислав до Польщі, 1944 рік, нову владу під назвою Польський комітет національного визволення (PKWN). Ця влада була в 80% етнічно непольська. Поляки називали цю владу «жидокомуною». (Див.: «Zydzi w Malopolsce», Перемишль, 1991, стор. 355). Бо надто багато жидів було призначено на високі посади в державі і в апараті безпеки.

Ця нова влада згідно з договором від 9 вересня 1944 року з Радянською Україною (затвердженим Москвою) почала ліквідувати українське Закерзоння, приблизно 25 тисяч квадратних кілометрів історичних українських земель, які залишилися при Польщі. Було виселено напочатку понад 480 тисяч українських селян добровільно-примусово на схід. У цьому владі помагали польські терористичні банди. Оскільки совети більше не приймали емігрантів, то прийшов новий наказ виселити всіх, хто залишився, на понімецькі землі для повної асиміляції виселених. Цей новий наказ підписали члени Політичного Бюро ЦК ППР (Польська партія робітничка) 29 березня 1947 року. Їх прізвища : Wladyslaw Gomulka, Boleslaw Bierut, Roman Zambrowski, Jakub Berman, Hilary Minc, Stanislaw Radkiewicz, Marian Sychalski і Aleksander Zawadzki. З них поляком був лише Wladyslaw Gomulka (одружений з жидівкою, інакше би до влади тоді не попав). Aleksander Zawadzki – якийсь советський енкаведист, не відомо етносу, теж одружений з жидівкою). (Див.: Роман Дрозд і Богдан Гальчак, «Історія українців в Польщі в роках 1921-1989», стор. 130; та праця Богдана Гальчака «Історія лемків», стор. 178).

Не в тому справа, якого етносу були ці люди, важне знати, яку роль вони виконали проти українського етносу. Ці люди могли раніше, перед 10-14 роками, брати участь у проведенні українського Голодомору і винищенні 80% української інтелігенції в 1933-1938 роках.

У «Свободі», № 30/2013, написано, що С. Косьор (польський єврей-комуніст), який у роки Голодомору очолював партію української РСР, визнано винним у вчиненні Голодомору українців, відповідно до постанови Апеляційного суду Києва від 13 січня 2013 року.

Архітекторами морострофічного голоду 1933 року були: Хатаевич, Зінов'єв, Косьор, Каганович, Сталін (їхній одноплемінник).

Ще раз, що доброго зробили для України і українців люди з цими прізвищами: Ленін, Троцький, Сталін, Литвінов, Хатаевич, Каганович, Косьор, Шварцбард, Судоплатов, пізніше – Щербицький і Табачник? До речі, Сталін і Реденс одружилися з сестрами Кагановича; в домі Сталіна люди говорили на їдиш (Montefiore). (Сталін теж з юдеїзованих і комунізованих кавказців).

Четверта релігія, що виводиться з Біблії, комунізм, є Марксовим плагіатом, примітивного, пізніше біблійного розуміння того, що є єдиним злом між людьми, – приватна власність. На це дуже наголошував Ісус з Вифлеєму; тому марксистки називали його «соціалістом», а навіть «першим комуністом».

Коли був повалений царизм у Росії, юдейські активісти з усього світу зліталися до Росії будувати «найбільш праведний соціальний лад-комунізм». У світовій пресі писали: «Хто проти комунізму, той антисеміт». Див. Фільм «Червоні», "Reds".

Потрібне пояснення. Всі, або майже всі, вище згадані комуністичні лідери, не були семітами з походження. Вони були люди хозарського етносу (тюрські племена – на північ від Кавказу), які у 740 році прийняли юдаїзм, замість ісламу або християнства. Їм відповідала ідеологія Біблії – вони обрані Богом з усіх народів світу, до них належить влада і всі багатства світу. Цим войовничим монголо-татарським племенам відповідала біблійна політика (не лише релігія). Першим, хто розвалив хозарську державу, яка сягала аж по Київ, був язичник князь Святослав. Відтоді вони кинули прокляття-анатему на весь руський (український) народ. Таке є досі. Вони розійшлися по всій Європі під назвою Ашкеназі (Ashkenazi), а пізніше теж – Сионізм.

Коли комунізм упав, потопивши десятки мільйонів жертв, ніхто не кричав в обороні комунізму з біблійним корінням. Критика хозарських юдео-комуністів не є антисемітизмом, бо вони не були семітами (напевно у 95%). Справжніми семітами-юдеями були емігранти до Іспанії з арабського і африканського світу, названі «Сефардини».

У ХХ столітті прийшла гітлерівська параноя боротьби з «нацією большевизму».

Справа вельми комплікується, оскільки на біблійному юдаїзмі будовані християнство, іслам і згаданий утопійний комунізм. Надто складні історично-психологічно системи до обговорення. Біблія є надто застаріла ідеологічно, походить ще з варварської бронзової епохи. Вона не проходить критеріїв сучасної цивілізації і гуманізму. Все приречене на відхід в історію. Біблія є надто етноцентрична, не до прийняття сьогодні. «Біблія є найбільш геноцидальною книгою в історії», – Ноам Хомський, визначний вчений і філософ жидівського роду; та: «Біблія не є Книгою для науки історії і моралі», – Карен Армстронг, авторка 20 книжок на релігійно-історичні теми.

У християнстві багато парадоксів і абсурдів. Все базоване на біблійній міфології (не історії) і на застарілих моральних вченнях і поведінці людей; всі божества є людиноподібні юдеї з – над хмар. Сам Христос (не реальна постать) був ортодоксальним юдеєм (обрізання, режим харчів, субота, права Мойсея) і не думав творити якусь нову, окрему від юдаїзму релігію. Христос не любив язичників, говорив язичниці-самаританці, що його наука є для дітей, а не для псів; і не кидайте перлів перед свиньми (Матвія 7:6). Він не прийшов принести мир, але меч. Ціллю його приходу було проповідування кінця світу, ще в його покоління – і далі небо і пекло. Пізніші письменники-маніпулянти вкладали йому в уста гострі антиюдейські слова.

Мартін Лютер, творець протестантизму, казав вигнати з Німеччини всіх жидів. Це все використав Гітлер. Тому жиди дорікали полякам (і іншим): «Жидів не любите, а до жида молитесь». До речі, апостол Павло був першим, який задумав ідею дати юдейського Бога для гоїв. Так почалася конспірація проти Римської Імперії. Для апостола Павла Христос був абстракційний, не реальний.

Церква ідеалізує свого Господа Бога Ісуса Христа (догматично друга особа Трійці Святої). Ось деякі цитати: «Христос учив, що істинна мета земного життя людини на землі, а не в небі; і тим часом це життя слід осмислювати і розцінювати через вічне, духовне, нетлінне життя». – «Наша церква», № 12/2012.

«Отже, головною темою зустрічей, обговорень і конференцій буде «жива парафія», тобто прагнення усвідомити цінність парафіяльної спільноти, члени якої мають одну ціль – потрапити до Царства Небесного». – о. Йосафат Бойко, передрук: Вісник Української Католицької Церкви св. Марії, Норт-Порт, Флорида. «...Віримо, що воскреслий і нас виведе з тління земного життя до небесної вічності». – «Свобода», № 1/2013. «Церква: Христос, Спаситель світу. Бог – показує нам вічний шлях до нашої справжньої мети: до вічності».

– Православні Єпископи поза межами України. «Свобода», № 1/2013.

«Глава УГКЦ Святослав, закликає ієреїв: «...роздумати разом над спільним завданням: зробити людей причасниками вічного життя». – «Наша церква», № 3/2012.

«По завершенні освячення Святині Владика (Святослав) виголосив проповідь, у якій наголосив, що головна мета побудови храму полягає в тому, щоб привести кожну людину у вічність, у Царство Небесне». – «Наша церква», № 5/2013.

«Як заявив патріарх Святослав: «...жоден священик не має права вихвалити будь-кого, крім Бога». – «Наше слово», № 40/2012.

Котрого Бога? Їх кілька в Біблії. В Біблії нема якогось одного універсального Бога, «Бога філософів». У Біблії є лише, виключно, етнічні божества одного етносу. Всі інші – від сатани.

Подібних цитат можна навести десятки. Все це є явна конспірація таємничих центрів проти успіху і щастя людини на землі. Це «українські церкви»? Ні.

Ось думка філософа Бернарда Расселла: (Христос) «...нетолерантний, мстивий, брутальний (жорстокий) і кровожадний». – Bernard Russell, "Why I am not Christian".

Томас Джефферсон: «Християнський Бог має жахливий характер – жорстокий, мстивий, химерний, неправедний». – Richard Dawkins, "The God Delusion", стор. 31.

Незгідні з цією опінією? – Тоді самі прочитайте Біблію, не слухайте фанатиків, які ніколи «Святого Письма» не читали!

Христос, по суті, нічого не сказав, бо не залишив по собі жодних документів і його біографія є чистою копією інших язичницьких богів. Про Христа можна говорити лише релігійно, а не історично. (Енциклопедія).

Церква концентрує свої зусилля на пропагуванні утопії щастя на небі, після смерті. Церква зовсім не дбає про успішне і щасливе життя людей на землі. Головний бізнес Церкви – Царство Небесне. Бо все, що на землі, то політика, включаючи конституцію країни і економіку. Але гроші для церкви на землі не шкідливі. Чи потрібна людям церковна небесна політика? Церква наголошує про страх перед біблійними, етнічно-чужими богами – з-над хмар. Свята земля – Палестина, бо там Бог народився. «Спасіння є від юдеїв» (Івана 4:22).

«Початок мудрості – страх Божий» (Притчі 9:10). «Блаженні ви, коли вас переслідують» (Матвія 5:12). «Б'ютьводнушоку,наставтеїдругу» (Матвія 6:39). «Любіть ворогів ваших» (Матвія 5: 44). Всяка влада від Бога походить» (Римлян 13:12). «Не збирайте собі скарбів на землі» (Матвія 6:19).

Українські землі були дані українцям-русичам ще старими язичницькими богами цих земель, а не християнськими богами. Тепер старі боги – від сатани, біблійні –

святі. Геноцидальний характер біблійного Єгови проявився в силі під час проведення українського Голодомору й інших нещасть.

Нам потрібна нова Книга для розвитку цивілізації і гуманізму. Вже дві з половиною тисячі років тому визначні реформатори релігійної ідеї в Китаї та Індії почали скидати з небес людиноподібних, гірше-етнічних богів: Конфуцій, Будда, Магавіра (Джейнізм), старо-індуська Самхія школа (Капіла), в яких нема вірування в небесних богів і нема фантазії про створення світу. Є лише наука, реальне життя на землі без уповання на понадхмарних богів. Всім відоме моральне правило Конфуція, т.зв. «золоте правило»: «Не роби другому, що тобі не миле». В старій Греції у VI столітті ст. ери, було шість філософсько-релігійних шкіл, в яких центром етики і науки була людина на землі, а не небесні фікції. Сьогодні славний тибетський буддист Далай Лама вчить, як бути щасливим тут, на землі, бо іншого життя нема. За проповідування етики людського милосердя, лагідності, доброзичливості він отримав Нобелівську премію. Він не обіцяє скарбів понад хмарами.

Коли президент Путін обіцяв Україні позику, то український міністр Арсеній Яценюк так прокоментував цю обіцянку: «Дармовий сир є лише в мишолопці». Ця думка облетіла англомовний світ. Можна це перенести на релігійну етику. Церква обіцяє вже тисячу років українцям дармовий сир у небесній мишолопці – Царстві Небесному. Багато хто вірить.

Тепер універсальними мають бути лише права людини. Людина на землі має бути центром культури і права.

Головним культом у християнстві є образ терпіння одного юдея з грецьким ім'ям Ісуса Христа (грекізований). Люди плачуть над його терпінням, п'ють щонеділі його кров і їдять його тіло. Це відгомін старого варварського канібалізму, який був поширений у всьому світі. Натяки на людське жертвоприношення є у Старому Завіті. Всі ці новозавітні візії – це лише міфологія без документів. А про український реальний Голодомор і всі трагедії у XX столітті в церквах – ні слова. Час українцям не жити релігійними фікціями, не служити чужій конспірації. Від Біблії треба дефінітивно відійти. Вона не «Слово Боже», вона є Книгою, написаною людьми на землі. Але це не проста справа: релігія людям потрібна (від тисячі років); вона консолідує людей і має важливе місце в суспільстві. Треба зробити так, як зробило політично хитре християнство: залишити всі обряди, всі мистецькі надбання – лише поміняти самих богів. У християнстві оригінальними є прокляття і покарання пекельним вогнем, а все інше – плагіат язичницьких обрядів. (Helena Blavatsky, "Isis Unveiled"). Треба мати своє Святе Писання, в якому будуть згадуватися дійсні історичні терпіння русинів-українців від найдавніших часів.

Мільйони українців гинули «на хресті», не лише один юдей. Зокрема, трагічне двадцяте століття: Голодомор, Гулаги, масове винищення української інтелігенції, війни і сьогодні війна проти злочинно-цинічної Москви, яка не може стерпіти, що Україна до них, «хрещених татарів», вже не належить. (Слова письменниці Madame de Stael). Треба спірітуально возвеличувати Революцію Гідності, весь тепер волонтерський рух, в якому бере участь весь український світ. Бо наймудріше є уповати на себе, мати своє Писання і свою мілітарну силу, побіч економічної й інтелектуальної сили. Бути рівними між європейськими державами або ще кращими і багатшими. Віднайти свою багатющу старинну історію, вшановувати своїх давніх і недавніх славних предків. Це – бо є цивілізація.

Не покоряйтеся етнічно-чужим богам на своєму небі. Небесні боги теж бувають імперіалістами. Тому найвища культура – це бути собою, вдосконалювати свої вміння для себе, для побратимів і для народу, а не бути бидлом для агресивних чужих зайд, як то було сімсот років до першої справжньої політичної української незадежності.

Потрібна нам нова мудрість. У християнстві єдиною мудрістю і наукою є «страх Божий» і етика рабів, плебеїзація, повна підпорядкованість біблійним, високо неморальним, етнічним, понадхмарним божествам. Треба стати проти агресії злочинних богів, якими

управляють релігійні маніпулянти з землі. Українці Закерзоння успадкували і перейшли всі трагедії наших старих руських земель. Над нами всю історію панувало все чуже сотні років: чужі мови, чужі інтереси, чужі націоналісти, чужі релігійні боги з їхніми репрезентантами на землі. Геноцид у 1944-1947 роках припинив історію нашого Закерзоння, але не відібрав людям права власності до земель.

Я пишу тому, що нам треба міняти нашу сільську психологію. Не бути рабом сільської чесноти, добродушності і терпіти приниження. Треба мати свою філософію, своє розуміння світу. Кожний український діяч повинен пройти науку поновому, яку треба заснувати, УПА – Українська Політична Академія. Старе УПА (Українська Повстанська Армія) доказало, що українці спроможні взяти зброю в свої руки, щоб боронитися на своїх землях перед чужими бандами-зайдами. Звідси злість на українців за їх оборону своїх земель, не даючи спокою колонізаторам. Ця нова УПА може взяти як своє кредо наймудріші Христові слова, призначені лише його людям: «Будьте хитрі, як змії і лагідні, як голуби». (Матвія 10:16). Я був невірником честі і мав респект перед державними працівниками, а вони покарали мене, українця, отруйним ядом. Треба розуміти брутальний, біологічний світ. Іншого не буде.

Михайло Дзвінка
(Флорида, США)

Листи в редакцію

Христос Воскрес! Пане Фіделю, отримала два «Бористени» з початку лютневий номер, а на другий день січневий з грамотою. Дуже дякую. У січневому числі є допис про Пласт, але знімка яку помістили не є правильна. На ній пластун з новаками, а підписано Ярослав Базюк з старшими пластунами. Можуть до Вас звернутися, що це не правильна знімка, і що це не Ярослав Базюк, а імені того пластуна на знімці я не знаю. Якщо вважаєте, що треба написати поправку, то це зробіть. Я дуже міцно перехворіла бронхітом, ще досі кашляю, та не маю сили. Я ще такого вірусу, чи бактерії не мала. Рятувалася антибіотиками, сиропами, добре, що не було запалення легень, а може і було, але я не мала сили їхати до лікарні на пересвітлення. Висилаю Вам правуюльну знімку, щоб Ви не шукали. У нас ще холод, у неділю політав сніг, темп. 6 степенів, багато дощів, дуже дивна погода. Ваша пані Дарина відважувалася на Водохрище скакати в Дніпро, ой як то небезпечно, страшно. Молодість бере верх. Пильуйте здоров'я.

З пошаною, любов'ю, Любов В.Б.

ВОЛЯ АБО СМЕРТЬ

Це є мото сучасної української патріотичної молдоді, яка готова навіть смерть прийняти, щоб зберегти волю свого народу, і цей героїзм доказують своїм життям на фронті. В цих простих словах скривається дуже глибокий зміст. А чи ціла нація, щоб вижити, готова піти на таку посвяту? Ой далеко ні! Кожний українець мусить зрозуміти і прийняти цей факт, що доля визначила сучасній гінерації живучій по цілому світі, бути відповідальною перед Богом та істрією за волю і незалежність нашої нації, бо то може бути остання можливість.

Не в гнів, чи образу нікому, це тільки декілька спостережень фактів під розвагу. Незаперечно, що найбільші обовязки і відповідальність за долю нашої нації спадають на владну структуру, і то від самих початків незалежності до сьогодні. Правдою є, що багато менші сусідні держави зробили значний прогрес у своїх розвитках, коли в нашій державі зростав дегрес. Мабуть тому, що сусідна "старша сестра" увесь час докладала всіх зусиль, щоб було гірше а для неї ліпше. Одначе не можна простити владній вертикалі, яка дбала більше про власні інтереси і багатства, як про долю молодой держави та свого народу. В наслідок чого, вже після другого Майдану, наглядно можна було пізнати зростаючий поділ народу на дві категорії. Менша, збогачена держаними коштами, впливова олігархічна влада, та друга, багато більша зубожіла патріотична категорія селянства та робітництва, яка зовсім не мала жодного впливу на ровиток економічних та політичних процесів. Правда, зявилася ще і третя, неорганізована злочинна група, п'ятої колонитасвоїхвислужниківізапроданців, яка сьогодні являється найбільшим клопотом та внутрішнім фронтом.

Хоч Україна являється незалежною державою, то весь час була на півтаємничо підконтрольною кремлівській політиці. Українське обличчя потихеньку мінялося, збройні сили скорочувались, чужа мова стала на- півофіційною, так що без війни, Україна по певному часі була б опинилась у путінських

лапах. Тільки антиєвропейське рішення Януковича, зірвало путінські пляни, створило всенародний протестний Майдан що сколихнуло світом, який щойно тоді зрозумів силу стремління до волі української незлежності, що змінило світову політичну гру. Щоб рятувати знівечині пляни, Путін без опору, анексував Крим, що заохотило його, післати "зелених чололвічків" на Донбас обезсиленої України.

Почалась нова Доба, мабуть Третьої безвиглядної світової війни, України проти Росії. Тут слід пригадати, що бувші обі світові війни, почались за українські багаті землі й хліб а, що дальше - час покаже. Завдяки рішучості Заходу а головно Америки, успішно зупинено дальшу путінську агресію. Коштовні санкції та скромна Західна допомога Україні, змусили

Путіна міняти свої пляни. Його заяви, що Москва не є причетна в цій війні, що це війна сепаратистів, які хочуть прилучення Донбасу до Москви, сприймається, як жарт на Заході.

Россия — это 1/6 часть суши, со всех сторон окруженная цивилизацией!

Відповідь на питання, який передбачується кінець цій війні? Є дві альтернативи: перша, - питання, чи Путін поступився зі своєю агресією з України? На мою думку, залежатиме від тиску Заходу та економічної і політичної ситуації у Росії, якщо його народ одобрить цю політику то буде війна. Друге питання дуже складне, бо перемога України з Росією, зараз, є дуже мінорна а то і неможлива. Чому? Бо Україна провадить дві війни, зовнішню Російську та внутрішню проросійську. Тут слід наголосити, що внутрішні трудночі бувають часом більше дошкульні, як на фронті. Владна вертикаль, за малим винятком, з гори на долину включно із суддями, не українська, корумпована, зрадлива, продажна, не патріотична та ще й таємнича. Чому нігде не було згадано, що влада не покарала зрадників за Ілійовайськ? Чому чиновники здекларованих великих маєтків не відповідають, як вони їх осягнули? Чому олігархи не виповняють декларацій? Чому зрадливих не чесних суддів до цього часу не покарано? Чому ще немає

Конституційного додаку, потреби вижчого покарання за державну зраду? Чому влада виплачує батькам Захарченка, старечі пенсії? Таких чому, можна б ставати десятками, але це не є завданням цієї статті. Треба пам'ятати, що всі ці недоліки є добре знані всім політакам на Заході, від яких залежить майбутнє нашого народу. Також треба мати на увазі зміни великодержавних політичних гравців, головню в Америці. Новообраний Президент має не приховані симпатії до Путіна, який злегка може послухати путінській гладкій брехні на шкоду Україні.

В патріотичному народі, який добровільно допомає воякам на фронті, зроджується недовіра до влади, якої часом рішення не все корисні для держави. Безсумніву, що путінська п'ята колона буде вживати всіх методів, щоб посилювати недовіру та організувати антивладні протести, щоб Путін мав аргументи на переговорах з опонетами, що тільки він може навести порядок. Якщо Україна в короткому часі, не знайде засобів побороти внутрішній фронт та об'єднати всенародні маси в монолітну силу, то можна сподіватись, що Захід може поступитися путінським обіцянкам. Що на довшу мету було би трагізмом, не тільки для України а також для всієї Європи а навіть і світу.

Сучасну долю України, алегорично можна порівнати з діравим човном підчас бурі серд води, чи зуміє залага човна, спільними зусиллями вичерпувати входячу воду, щоб добитись до берега? Як, що ні! То застрашена і розгублена залага залишить човен на Божу волю - потонуть всі, бо чуда не стаються. Господь допомагає тим, хто сам собі допомагає.

Іван Буртик (Нью-Джерзі, США)

НАЦІОНАЛЬНІ ПІДРОЗДІЛИ В УКРАЇНСЬКІЙ ПОВСТАНСЬКІЙ АРМІЇ (1943-1945): ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ТА СПРОБА ВИКОРИСТАННЯ

Автор: Каліберда Ю.Ю., кандидат історичних наук заступник директора КЕ ДДАЕУ з виховної роботи м. Дніпро. У статті розглядається історія національних військових підрозділів, які у 1943-1945 рр. воювали у складі Української повстанської армії.

Залучення представників різних національностей до збройної боротьби українського народу за власну державність під час Другої світової війни (1939-1945) у лавах Української повстанської армії (УПА), створення у її складі національних підрозділів та спроба їх використання у воєнних діях проти німецьких та радянських військ, залишається однією з недостатньо досліджених сторінок воєнної історії України означеного періоду.

Дана тематика знайшла своє часткове висвітлення на сторінках історичних монографій закордонних та вітчизняних дослідників П. Мірчука, Л. Шанковського, В. Косика, С. Ткаченка, В. Деревінського [20, 208-209; 33, 53-55; 10, 385-387; 27, 261-266; 7-8]; статей і розвідок С. Багряного, В. Бузуйчука, А. Трубайчука [1-3; 29]; спогадів активних учасників тих подій – М. Гордієнка, М. Скорупського, І. Дмитришина [6; 31; 32] та ін.

Проте через слабку джерельну базу більшість вище названих авторів у своїх працях приділили доволі мало уваги питанням структури та чисельності згаданих підрозділів, персоналіям їх командирів, участі їх особового складу у військових операціях, що робить військово-історичний аспект даної тематики незавершеним.

У цій статті внаслідок вивчення опублікованих джерел та публікацій зроблено спробу висвітлити загальну картину історії створення та збройної боротьби національних підрозділів (курень, відділів, сотень та чот) УПА, які у 1943-1945 рр. діяли на території України проти радянських та німецьких військ, загонів червоних партизанів та підрозділів Армії Крайової (АК), а також частин НКВС-МДБ.

Основною та найбільш масовою силою спротиву українського народу німецьким нацистам та радянським комуністам у роки Другої світової війни була Українська повстанська армія, яка постала 14 жовтня 1942 р. з ініціативи Організації українських націоналістів (ОУН) в лісових районах Волині та Полісся з метою захиста українського населення від терору німецьких окупантів та нападів радянських партизанів.

Сформована на добровільних засадах з представників багатьох соціальних прошарків тогочасного українського суспільства: селян

(понад 60%), робітників, інтелігенції; вже на рубежі 1943-1944 рр. її чисельність за різними оцінками істориків дорівнювала до 40 тис. осіб.

Однією з головних ознак дотеперішнього панування радянських стереотипів стосовно УПА є широко побутуюча думка, що вона складалася виключно з етнічних українців (в переважній більшості з вихідців із західних областей України). Проте це не відповідає історичній істині, адже за підрахунками сучасних дослідників у складі Української повстанської армії воювало до 20 % представників інших національностей [4, 95].

Вояків-іноземців, які поповнювали особовий склад УПА, можна умовно поділити на дві основні групи. До першої, більш великої групи, належали громадяни – представники багатонаціонального колишнього Радянського Союзу.

Більшість з них складали вояки поліцейних та військових підрозділів (т. зв. «східних легіонів») Німецької армії, які були створені з військовополонених Радянської армії, що добровільно переходили на бік українських партизанів.

До них також можна віднести дезертирів, та в'язнів німецьких концтаборів, які знайшли притулок у повстанців. Саме ці люди поповнювали бойові підрозділи українських партизанів, а згодом і національні військові формування Української повстанської армії.

Другу, менш чисельну групу, творили громадяни поневолені та союзних Німеччині європейських країн. Як правило, вони входили до адміністрації, господарчих та допоміжних відділів та структур УПА і участі у воєнних діях не брали.

Поодинокі і цілими відділами вояки цих двох груп добровільно переходили на бік українських резистентів. Напевно перший такий випадок, як повідомив один із мемуаристів, відбувся

у лютому 1943 р., коли разом з українською поліцією на бік повстанців добровільно перейшов відділ узбеків, що охороняв залізницю і залізничний міст на р. Стир біля м. Сарни. За рішенням командування УПА, його вояки були включені до складу сотні «Наливайка» [18, 172, 204].

Впродовж 1943 р. цей процес значно поживався. Цьому значною мірою сприяли поразка Німеччини та її союзників на фронтах Другої світової війни та ефективна політична агітація та пропаганда, яку проводило керівництво ОУН-Бандери та УПА з місцевим населенням та вояками національних формувань Вермахту з метою розширення соціальної та національної бази борців за Українську Самостійну Державу.

Пропагандистська робота у цьому напрямі ОУН – Бандери розпочала ще з початку війни, а до 1942 р. ця діяльність почала давати свої результати: багато військовослужбовців Червоної Армії, німецьких формувань почали активно переходити до лав Української повстанської армії.

Під час конференції ОУН-Бандери в лютому 1943 р. вже постало питання про встановлення співробітництва з поневоленими народами Східної Європи у спільній боротьбі проти націонал-соціалізму і комунізму. Єдиною попередньою умовою такого співробітництва на думку українських націоналістів було визнання права українського народу на незалежність і суверенітет [10, 385].

Так, у 1943 р. Головне командування УПА (ГК УПА) та Провід ОУН – Бандери випустили серію листівок-відозв до народів СРСР.

У червні того ж року були розповсюджені звернення «Вірмени й інші народи Кавказу!» та «Узбеки, казахи, туркмени, таджики, башкири, татари, народи Уралу, Волги і Сибіру, народи Азії!»; у вересні побачили світ листівки «Татари Поволжя!», «Грузини!»; у грудні 1943 р. була розповсюджена відозва «Білоруський народ!» тощо. Як зазначають дослідники, значна частина цих листівок була підпільно віддрукована українськими патріотами в Одесі.

Вже у серпні 1943 р. офіційне видання Української повстанської армії – часопис «До зброї» – опублікував замітку «Ми не самітні», де було сказано про наступне: «Поруч УПА виступають поневолені народи Сходу і Заходу. Грузини, узбеки, черкеси, осетини вже сьогодні борються в рядах УПА, майбутньому творячи свої окремі національні загони, що в найближчому стануть національними революційними арміями» [11, 42-43].

Більшість листівок було написано російською мовою. Для представників кавказьких народів, зокрема для грузинів і вірмен, листівки випускали їхніми м о в а м и .

Така пропагандистська робота виявилася доволі ефективною. Вже 13 квітня 1943

р., на бік повстанців разом із загоном донських і кубанських козаків зі зброєю в руках переходить українська поліція м. Ратно Волинської області [31, 81].

8 вересня 1943 р., як повідомляють архівні джерела, із м. Торчина (Волинська область) до УПА приєднався відділ з 50 узбеків [35].

Наприкінці вересня 1943 р., після успішних переговорів, на бік українців перейшли 850 озброєних вірменів із Гоцанського та 160 азербайджанців із Здолбунівського німецьких гарнізонів [13, 138]. Восени та взимку того ж року лави українських партизанів поповнило 1200 російських козаків Брест-Литовського гарнізону, 11 вояків литовського батальйону тощо [7, 114; 6, 37; 19, 21].

Однак географія переходів до лав Української повстанської армії солдатів національних батальйонів вермахту не обмежувалась лише територією Волині.

Зокрема до лав УПА у жовтні 1943 р. біля Коломиї (Івано-Франківська обл.) перейшов відділ татар чисельністю близько 50 вояків [8, 57]. І цей список можна продовжити далі.

Повстанська преса повідомляла, що у вересні 1943 р. відбулося спільна нарада представників Української повстанської армії, яку очолював полковник УПА П. Олійник – «Еней» та представники «Азербайджанських збройних загонів», очолюваних командиром «Чайлі». «На нараді обговорювалися та були прийняті рішення зі слідуєчих питань:

1. Політичний напрямок у боротьбі з імперіалістами.
2. Місце національної армії Азербайджана при Українській Повстанській армії.
3. Питання, пов'язані з визвольною боротьбою азербайджанців на їх батьківщині» [24, т.1, 290].

«Мені приємно пригадати, що в рядах УПА брали участь бійці — представники поневолених Москвою народів, як: азербайджанці, грузини,

калмики, узбеки, татари та інші. Це був прекрасний бойовий матеріал, військово вишколений та набулий практичного знання у війні ...

З цих бійців були сформовані окремі сотні, а навіть й курені ... один з азербайджанців в Групі Південь, і один з узбеків в Групі Північний Захід», – так схвально відзивався на сторінках статті «УПА на Волині в 1943 році» про вояків національних підрозділів Української повстанської армії колишній начальник оперативного відділу УПА-Північ полковник М. Омелюсик [22,21-22].

Отже, ці факти переконливо свідчать, що до Української повстанської армії, не дивлячись на репресії німців, масово переходили представники не лише якоїсь однієї національності, а всі ті, хто прагнув воювати за незалежність своєї землі проти двох тоталітарних режимів.

Спочатку поодинокі бійці входили до складу українських сотень та куренів. Практично в кожному підрозділі УПА на Волині та Поліссі в 1943-1944 рр. боролося по 5-10 осіб, які були вихідцями з різних республік колишнього СРСР [23, 364].

Наочним підтвердженням цього судження може служити «Список уродженців східних областей УРСР та інших республік СРСР, що воювали в одному з відділів УПА» від 1944 р., який приведений на сторінках збірника В. Сергійчука «ОУН-УПА в роки війни. Нові документи і матеріали» (К., 1996) [25, 427-445].

Так, з 315-ти вояків повстанського відділу (156 – колишні офіцери і солдати Червоної Армії), прізвища яких були приведені у цьому документі, 273 були вихідцями 16-ти областей Української РСР, 7 – з Білорусі, 1 – з Казахстану, 1 – з Молдови, 28 – з Росії, 5 – з Узбекистану.

Показово, що за незалежну Україну в лавах цього підрозділу пліч-о-пліч з українцями воювали: росіяни Іван Анісімов та Михайло Андреев, білоруси Григорій Білецький і Федір Дубчак, узбеки Ашарала Арібаров та Бетмерза Барабайов тощо.

Кількість неукраїнських вояків УПА швидко зростала і досягла свого апогею на весні 1943 р. На думку американського історика П. Содоля загальна чисельність таких вояків на той час в Українській повстанській армії складала відоміше до двох тисяч осіб максимум.

«Найчисельнішими, – додає дослідник. – були азербайджанські, узбецькі, грузинські й татарські відділи» [23, 16].

У серпні 1943 р. з числа перебіжчиків до УПА створювалися невеликі національні загони з командирами відповідної національності, які в бій йшли під своїми національними прапорами.

Імовірно, що спочатку такі підрозділи були мішаними. Перша згадка про бойове

хрещення таких повстанських формувань в підпільній літературі з'являється у серпні 1943 р., коли «у Млинівському районі відділ УПА, що складався, крім українців, з грузинів, узбеків та росіян, у бою з німцями забив понад 60 ворогів» [13, 149, 169].

Приблизно з вересня 1943 р. вояки різних національностей почали об'єднуватися в однорідні національні відділи (курени, сотні, чоти або рої – в залежності від чисельності).

Організаційно національні сотні (80-200 осіб) входили до складу котрогось з куренів УПА (250-800 осіб), а національні курені відповідно входили до складу загону Воєнної округи (ВО) (1,5 – 4,5 тис. осіб).

В той же час навколо створення першого суто національного військового формування в Українській повстанській армії через брак архівних джерел та документів у сучасних істориків до сих пір не має одностайної думки.

«Починаючи від серпня 1943 р., – пише на сторінках своєї відомої монографії «Україна і Німеччина у Другій світовій війні» (Париж-Нью-Йорк-Львів, 1993) В. Косик. – було створено невеликі загони з вірменів, грузинів, узбеків, казахів, татарів, литовців. Найбільш чисельними загонами були литовські і грузинські (декілька сотень кожної національності). Потім йшли узбеки й вірмени» [10, 387].

На думку П. Мірчука перший національний курінь УПА був створений у середині 1943 р. у Військовій окрузі «Турів» (Волинська обл.) з узбеків під керівництвом майора Мір Олієва – «Ташкента», який у березні 1944 р. потрапив пораненим до рук більшовиків і був розстріляний. Одночасно з ним у ВО «Заграва» (Рівненська обл.) створюються курені грузинів і ашотів та сотня кубанців, а також національні відділи з татар, осетинів, черкесів та інших народів.

Продовження читайте у наступному номері

Українська сучасна казка

Дельфін

Сьогодні у Оленки був особливо гарний настрій. По-перше, у батьків вихідний, а по-друге, її ведуть у дельфінарій!

Стояла чудова тепла і сонячна погода. Люди ходили вздовж набережної і годували чайок. Біля дельфінарію Олена побачила великого дельфіна, якого обступили діти. Звичайно, дельфіни не гуляють на суші, це був звичайнісінький чоловік в спеціальному костюмі. Але для маленької Оленки він був незвичайним, справжнісіньким! Вона підійшла до нього і взяла його за плавник. Очі сяяли захватом. Такий величезний дельфін на суші та до нього можна доторкнутися! Але пора було йти на виставу і людину-дельфіна довелося залишити. На зворотному шляху Олена знову підійшла до дельфіна. Вона тримала його за плавник і дивилася на нього, як дивляться на милу домашню тваринку. По очах дівчинки було видно, що так просто вона додому не піде. І вже здавалося, що це тільки її дельфін, вона його не відпустить і ділитися з іншими дітьми вже точно не буде.

- Донечко, пора додому, – одночасно сказали батьки.
- А дельфін?
- Він живе тут. Розважає дітей. Це його будинок.
- Ми візьмемо його з собою!
- Але він в три рази більше, ніж ти!
- Ну і що?

Оленка була дуже наполеглива та відчепити її руку від дельфіна було досить важко. Але і мама з татом не мали наміру здаватися. Обстановка загострювалася, а день, що гарно почався, погрожував закінчитися сумно. І тільки дельфін стояв тихо, без емоцій та покірно дозволяв тримати себе за плавник.

- Нам пора вечеряти і лягати спати, – намагалася вдатися до здорового глузду мама. – Подивися, вже стемніло!
- Дельфін поїде з нами!
- Він великий, – строго зауважив тато.
- Він буде жити у нас! – голос Оленки ставав все наполегливіше та голосніше.
- А де він буде спати? – Батьки намагалися знайти логічне пояснення неможливості існування

Фаршичка

дельфіна в домашніх умовах.

- В моєму ліжку.
- А що він їстиме?
- Мій суп!
- А де він буде плавати?
- У ванні!

Будь-які спроби мами з татом здорових міркувань розбивалися об дитячу логіку. Дитину вже тягли додому, а вона все ревіла:

- Хочу дельфіна !!!

Так легко псується людський настрій від неможливості виконання всіх наших побажань

...

- Ми обов'язково ще прийдемо в дельфінарій, і ти побачиш свого дельфіна. Йому тут краще, адже дельфіни не можуть жити без моря. А ще у нього серйозна робота – спілкуватися з дітьми,
  - заспокоювала дівчинку мама.
  - Може, варто посміхнутися, адже сьогодні був чудовий день, – зауважив папа.
  - Сьогодні був дуже хороший день, – погодилася Олена та її настрій покращився.
- А вночі їй снилися дельфіни. Вони виконували дружний танець в морі та весело вистрибували з води. Оленка стояла на палубі білосніжного катера й спостерігала за ними. До неї долітали бризки води і вона сміялася.

Марина Кірнцова

“Світ маленький”

МАНГО

Погожого травневого дня мій син Алекс та його дружина Шері запросили нас поїхати на ферму з вирощування манго. Це яких 45 хвилин їзди автотом на південь від «української столиці» на Флориді містечка Норт-Порт. Алекс та Шері правдиві вегетаріанці, а тому манго майже щоденно в їх раціоні. Вражень багато бо ферма по-справжньому дуже цікава. А ще на додачу купили яких 20 кіло манго та меду квіту цього дерева. Моя дружина Раїса ніяк не могла намілуватися насадженнями «тропічного яблука». Її сентименти можна зрозуміти. Адже її дитинство та юність минули у Венесуелі, де манго таке ж звичне дерево як в Україні вишня. Ось і думаю чи не стати і мені вегетаріанцем. Хоч навряд чи вийде, бо мій добрий приятель Віктор Бабанський з Нью-Джерзі, так само читач «Бористену», знаний м'ясоїд. А відмовити йому побувати на пікніку ой як важко...

Іларіон Хейлик (Флорида, США)

Раїса та Іларіон Хейлик побіля мангового дерева.

Шері та Алекс майже щоденно вживають манго. Можливо через це такі усміхнені та радісні...

Манго (лат. *Mangifera indica*) — рослина родини анакардієвих (*Anacardiaceae*) роду Манго (*Mangifera*). Тропічний фрукт з солодким смаком і нитчастою структурою. Колір шкірки — в червоних, жовтих і зелених тонах, колір м'якоті — жовтий. Є одним з національних символів в Індії і Пакистану. Вічнозелене мангове дерево сягає 45 м у висоту; крона дерева досягає 10 м в обхваті. Нове листя зростає жовтувато-рожевого кольору, проте швидко стає темно-зеленим. Невеликі (кольори від білого до рожевого) квітки після їх розкриття мають аромат, схожий з ароматом лілій. Після в'янення квіток до дозрівання плодів манго зазвичай проходить 3-6 місяців.

Редактор щомісячника «Бористен» Фідель Сухоніс разом з активом СУА під час відвідин США у квітні 2017 року.

«Наше життя» (англ. «Our life») — художньо-публіцистичний часопис, який видає Союз Українок Америки. Перше число журналу вийшло друком 1 січня 1944 року. «Наше Життя» — це скромне зусилля дати українській жінці в Америці її власний журнал. Такий, який став би їй помічним у організаційній праці та у щоденних годинних і домашніх обов'язках. Частота виходу в світ — 12 чисел на рік (раз на місяць окрім серпня; у липні виходить подвійний № 7—8 за липень—серпень). Мова видання — українська й англійська. Особливості: в публікаціях журналу редакція дотримується правопису Г. Голоскевича. Адреса адміністрації і редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003

«Це дуже відповідальний момент в нашому університеті. Питання жінки для нас завжди було важливим. У спокійний спосіб ми досягли певних результатів. Наприклад, без особливих фанфар від 1994 року в УКУ вчать і здобувають ступені з богослов'я жінки (уже є кілька сотень жінок-богословів). Цього не було в українській історії ніколи», – зазначив ректор УКУ владика Борис Гудзяк.

Через співпрацю з Др. Генадієм Фузайлом, директором Doctors Collaborating to Help Children (СтоНС) в Бостоні, США знова мав нагоду переслати потрібні і вартісні медичні продукти до шпиталів в Україні. Цим разом, за порадою Др. Уляни Супрун, директора гуманітарних ініціатив Світового Конгресу Українців і керівника Школи реабілітаційної медицини УКУ, посилки були вислані до шпиталю № 17 у Києві а відтак будуть переслані по інших лікарнях в Україні. Більшість планується вислати у Маріупольську лікарню швидкої допомоги, що наразі постійно приймає як цивільних, так і військових поранених з зони АТО.

В Українському католицькому університеті діє Лекторій жіночих студій, відкритий за допомогою США. «Протягом 87 років нашого існування Союз українок Америки велику увагу приділяв освіті, а тому на своїй 29-тій конвенції вирішив продовжувати справу наших численних попередниць – об'єднання українських жінок заради однієї мети, яку Мілена Рудницька визначила як «залишатися вірним внутрішній правді», і заснував дарчий фонд для відкриття лекторію жіночих студій в УКУ», – розповіла про історію заснування Лекторію Голова Союзу українок Америки Мар'яна Заєць.

Наша Ціль

Ціллю СУА є об'єднувати жінок українського походження для:

- збереження української ідентичності і культурної спадщини при допомозі студій і дослідів української історії, літератури, мистецтва і традицій;
- ініціювання починів, що мали б на меті інформувати американське громадянство про українську культуру та за охочувати його познайомитись з українською літературою, мистецтвом, соціальними та національними ідеалами і аспіраціями;
- матеріальної допомоги українцям на терені США і поза їх межами, зокрема у

наукових студіях і дослідях української історії і культури;

- нав'язування і підтримування зв'язків з іншими українськими і американськими та міжнародними науковими і харитативними організаціями, зокрема жіночими;
- підтримки Українського Музею в Нью Йорку;
- організованої участі в українському, американському та міжнародньому жіночому русі.

У своїй діяльності СУА кермується засадами християнської етики, релігійного виrozumіння і політичної понадпартійности та підтримує принципи охорони прав людини.

ПАТРІОТИЧНИЙ дзвін останнього уроку

26 травня, у 160 школах Дніпра закінчився навчальний рік. Літні канікули розпочалися для майже 92 тисяч учнів.

Попереду у випускників вступ у вузи, а у школярів — відпочинок. У кожній школі свято було особливе - душевне та патріотичне. Наприклад, у дніпровській школі №46 свято останнього дзвоника завжди особливе. Бо тут його щороку осучаснюють – нові пісні, хореографія, флешмоби з кульками, акапельні виступи учнів та перфоманси від першокласників. Але традиційно лінійка почалась з гімну України. «З кожним роком у нас свято стає більш модерновим. Навіть класні керівники, у яких не випускні класи, беруть участь.

Я сьогодні вдягнулась у жовто-блакитному стилі, навіть манікюр відповідного кольору», — розповідає вчитель 8 класу Анжела Біцаєва. Усі схвильовані, тремтячими руками допомагають одне одному вдягнути стрічки з особливим для них словом «Випускник 2017», у багатьох дівчат та вчителів вже сльози на очах. «Мені довірили особливе завдання – дзвонити останній дзвоник! І це дуже приємно, адже школа для нас залишиться тим шматочком дитинства, до якого будемо повертатися в думках. Сподіваюсь, після випуску ми також будемо спілкуватися», — каже 11-класниця Таїсія Калейник. Останній дзвоник та урочиста лінійка в кожній школі

– це день, який об’єднує малюків-першачків, випускників різних років та батьків, які хочуть сфотографувати кожен хвилину цього дня.

Деякі першокласники не стримують емоції – дуже багато відповідальності від них вимагають. А хтось прийшов на свято одразу декількома поколіннями. Випускницю Надію Лещенко прийшла підтримати її молодша сестричка Іра. Дівчинка схвильовано слідкує у тата на руках за тим, як її доросла сестричка виголошує промову і танцює. Акорди вальсу, батьківські сльози і ось вже дзвенить останній дзвоник. Класні керівники ведуть свої дорослих дітей на останній урок.

“11 років тому на цьому асфальті я танцювала вальс з однокласником Романом. Тоді ми не плакали, бо хвилювались. А сьогодні від пісні “Старі фотографії” я плачу, бо мої фото вже трішки старі... Пишаюся своєю школою, хочеться приходити знову, сісти за парту, а потім випити чаю з запашною булочкою... і згадувати, і обіймати вчителів, які ледь впізнають мене.... Ви чудові, ви справжні, ви - Україна!”, - ділиться враженнями випускниця 2006 року Дарина Сухоніс

Сміх, селфі, обійми та побажання успіхів. Це день, який вони згадають ще не раз. День, коли ти дитинство залишилося за шкільною партою, а вони зроблять такий важливий крок вперед...

Закінчення. Початок у попередньому номері «України молодій».

Підстави ліквідації Путіна

Виникає запитання: чи є юридичні підстави, передбачені міжнародним правом і національним законодавством України, для ліквідації Путіна, як бен Ладена? Як правознавець стверджую — є! Їх більш ніж достатньо, і значно більше тих, які були підставою для знищення бен Ладена!

Вранці 24 серпня 2014 року за наказом Путіна батальйонно-тактичні групи ЗС РФ разом з танками та при вогневій підтримці артилерії й системи «Град» вторглися в Україну.

Сили вторгнення російських військ, які перетнули кордон, склалися з дев'яти батальйонно-тактичних груп, 3,5 тисячі чоловік особового складу, до 60 танків, 320 БМД, 60 гармат, 45 тяжких мінометів, 5 ПТРК.

На військовій техніці були зняті або замасковані російські розпізнавальні знаки.

З метою введення в оману і вбивства українських військовослужбовців на російську техніку були нанесені розпізнавальні знаки українських підрозділів, що прямо забороняється Женевською конвенцією.

Після надзвичайного засідання Комісії Україна—НАТО наприкінці серпня 2014 року у зв'язку з ескалацією збройного нападу Росії на сході України Генеральний секретар НАТО Расмуссен кваліфікував вторгнення ЗС РФ через східний російсько-український державний кордон як «серйозну ескалацію збройної агресії Росії проти України».

За висновками експертів, основною причиною, яка перебуває у причинно-наслідковому зв'язку з Іловайською трагедією наприкінці серпня 2014 року, є пряма військова агресія збройних сил РФ проти України та вторгнення російських військ в Україну.

Під Іловайськом загинуло 366 українських військових, отримали поранення 249, потрапили у полон 128 і 158 осіб зникли безвісти.

У січні 2015 року, відповідно до норм Статуту ООН та Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 року, Верховна Рада України визнала Російську Федерацію «державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм».

У червні 2015 року ПАРЄ прийняла резолюцію, у якій РФ визнана агресором і окупантом. У липні 2015 року ПА ОБСЄ прийняла резолюцію, в якій чітко визнала, що дії РФ у Криму й на Донбасі є «актами військової агресії» проти України.

У грудні 2016 року Генасамблея ООН ухвалила резолюцію, якою Росія визнана «державою-окупантом», а Крим і Севастополь — «тимчасово окупованою територією».

У листопаді 2016 року Міжнародний кримінальний суд визнав Росію державою-агресором і встановив, що «агресія розпочалася не пізніше 26 лютого 2014 року, коли Росія залучила особовий склад своїх збройних сил для отримання контролю над частиною території України без згоди уряду України».

За повідомленням Державної прикордонної служби України, наприкінці лютого 2014 року з Росії в Крим було перекинуто близько 30 тисяч російських військовослужбовців спеціального призначення.

Озброєні військовослужбовці ЗС РФ захопили аеропорти Сімферополя, «Бельбек», закрили повітряний простір Криму і приймали літаки лише з Росії. Навійськовий аеродром «Бельбек» приземлилися 6 транспортних літаків з десантниками і понад 10 російських військових вертольотів.

До Сімферополя прибула колона російських БТР з десантниками і зайняла ключові позиції в місті. Генеральна прокуратура України, на підставі зібраних доказів, офіційно повідомила про підозру в розв'язанні агресивної війни (ст. 437 КК), зміні меж території і державного кордону (ст. 110 КК) міністру оборони РФ Шойгу С. К., трьом його заступникам (Булгакову Д. В., Панкову М. О., Герасімову В. В.) та іншим воєначальникам ЗС Росії, усього понад двадцятьом особам. Усі підозрювані оголошені в державний розшук. Суд надав дозвіл на їх затримання і доставку в суд для обрання їм міри запобіжного заходу — утримування під вартою.

25 серпня 2016 року Президент України Петро Порошенко у Маріуполі офіційно заявив, що «єдиною людиною, яка організувала агресію проти України, є Путін».

За три роки воєнної агресії Росії (станом на 14 квітня 2017 року) український народ втратив понад 10 тис. осіб убитими (з них 2 652 військовослужбовців усіх силових відомств України і понад 500 добровольців), 23 тис. пораненими (з них 9 578 військових), майже 2,5 млн. осіб стали вимушеними переселенцями.

У полоні російських агресорів перебувають 127 українців. За даними Союзу комітетів солдатських матерів Росії, під час війни на Донбасі загинуло мінімум півтори тисячі російських військових і майже 5 тис. поранених.

Повних даних про загиблих і поранених немає, за наказом Путіна вони засекречені. Російські війська і підконтрольні Кремлю найманці і бойовики захопили окремі території Донецької і Луганської областей площею

15,8 тис. кв. км. Унаслідок анексії Криму Україна втратила 26,1 тис. кв. км. «Миролюбна»

Росія У віртуальності, яка зветься «русській мір», є таке гасло-кричалка: «Россия никогда ни на кого первая не нападала». А що ж насправді являє собою «миролюбна» Росія, яка вела винятково «оборонні війни»? Заради об'єктивності звернемося до російських істориків і воєначальників.

Відомий російський генерал Куропаткін у своєму меморандумі царю в 1900 році писав, що «за попередні 200 років Росія була в стані війни 128 років і мала 72 роки миру. Із 128 років війни — лише 5 років прийшлося на оборонні війни і 123 — на завойовницькі».

Російський письменник Іван Ільїн у книзі «Про Росію» пише, що «Російський історик, професор Сергій Соловйов нарахував із 1240 по 1462 рік (за 222 роки) — двісті воєн, які вела Росія. З XIV століття по XX (за 525 років) генерал царської армії, державний діяч Микола Сухотін нарахував 329 років війни. Росія провоявала дві третини свого життя». Найбільшу кількість воєн Росія розв'язала і вела в часи, коли стала імперією. В загальному підсумку Московське царство, Російська імперія, Радянський Союз і нинішня Російська Федерація, за підрахунками істориків, провели понад 300 загарбницьких воєн, колонізувавши сотні народів і анексувавши їхні території. Серед цих воєн були і війни проти власних народів, які вели національно-визвольну боротьбу за свою незалежність.

Російська імперія за 350 років в результаті загарбницьких воєн збільшила свою територію у понад сім разів (!) — з 3 млн. кв. км у 1547 році до 21,8 млн. кв. км у 1914 році і займала 1/6 суходолу Землі. Після розпаду Радянського Союзу територія РФ складає «лише» 17 млн. кв. км, і це, вочевидь, дуже засмучує Путіна та росіян. Адже перший шукає будь-які спроби, щоб «мирно» приєднати собі ще хоча б клаптик землі, а другі гаряче його підтримують.

За всю свою історію Росія веде проти України уже 24-ту загарбницьку війну! Знищення агресора — конституційний обов'язок

Російська Федерація вчинила проти України п'ять видів агресії, передбачених пунктами a,b,c,d,g ст. 3 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 «Визначення агресії» від 14 грудня 1974 року, а саме:

1. Вторгнення або напад збройних сил однієї держави на територію іншої або будь-яка воєнна окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її.

2. Бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави.

3. Блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави.

4. Напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, чи морські та повітряні флоти іншої держави.

5. Засилання державою або від імені держави озброєних банд, груп і регулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які носять настільки серйозний характер, що це рівнозначно перерахованим вище актам, або її значна участь у них.

Згідно зі ст.17 Конституції України «Захист суверенітету і територіальної цілісності України є найважливішими функціями держави, справою всього українського народу». Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є конституційним обов'язком громадян України (ст. 65 Конституції).

Відповідно до ст. 36 КК України «Необхідною обороною визнаються дії, вчинені з метою захисту охоронюваних законом прав та інтересів особи, яка захищається, або іншої особи, а також суспільних інтересів та інтересів держави від суспільно небезпечного посягання шляхом заподіяння тому, хто посягає, шкоди, необхідної і достатньої в даній обстановці для негайного відвернення чи припинення посягання...

Кожна особа має право на необхідну оборону незалежно від можливості уникнути суспільно небезпечного посягання. Не є перевищенням меж необхідної оборони і не має наслідком кримінальну відповідальність застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів для захисту від нападу озброєної особи або нападу групи осіб, незалежно від тяжкості шкоди, яку заподіяно тому, хто посягає». КК України передбачає також поняття «крайня необхідність», яке заключається в тому, що «Не є злочином заподіяння шкоди правоохоронюваним інтересам у стані крайньої необхідності, тобто для усунення небезпеки, що безпосередньо загрожує особі чи охоронюваним законом правам цієї людини або інших осіб, а також суспільним інтересам чи інтересам держави, якщо цю небезпеку в даній обстановці не можна було усунути іншими засобами...»

Зауважу, що Усама бен Ладен, на відміну від Путіна, не був президентом держави і являв собою набагато меншу загрозу для світу, аніж Путін.

Формулу порятунку земної цивілізації виведено Майстрами Далекого Сходу: «Сьогодні уже не тисячі, а мільйони кажуть: «Ні війні!».

Людство усвідомило той факт, що ще одна велика битва буде рівнозначна його повному знищенню, і досить багато людей стверджують, що краще нехай зникне правитель і цілий народ, який оголосив війну, але цивілізація уціліє».

Тортури і страта Муаммара Каддафі 20 жовтня 2011 року.

Викладені історичні факти і наукові висновки повинні обов'язково враховуватися у стосунках з Росією, яка має бути ізольована від цивілізованого світу (як Північна Корея), як душевно хвора країна-агресор.

Заради порятунку світу Путін і створений ним фашистський режим повинні бути засуджені світовою спільнотою, а Путін — знищений, як бен Ладен, або у інший спосіб, що не загрожує життю невинним, якщо не припинить війну проти України, не звільнить окупований Донбас і Крим і добровільно не здасться правосуддю.

На думку більшості юристів, у ситуації, яка склалася у зв'язку з воєнною агресією Росії проти України, відповідно до норм міжнародного права, законів війни та національного законодавства України, ліквідація Путіна буде визнана легітимною, правовою і законною, як вчинена у стані необхідної оборони і крайньої необхідності, за аналогією вбивства Усами бен Ладена (знищення якого, за твердженням Лаврова, виправдано з точки зору міжнародного права і права на самооборону).

Медведев, будучи президентом Росії, одним із перших привітав президента США Обаму і розділив з ним радість знищення «терориста номер один».

На черзі — Путін, який на сьогодні змінив ліквідованого «терориста № 1».

Думаю, що Медведев і Путін розділять радість, коли удвох будуть в одній камері в міжнародній в'язниці, а не на шибениці.

Кожен громадянин України має не лише право, а й конституційний обов'язок знищити агресора, який посягнув на Вітчизну, її незалежність і територіальну цілісність!

Наші пращури — орії (руси) залишили нам, українцям, своїм нащадкам, одну з головних заповідей: «Ворога Роду твого знищуй без пощади!».

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО
Герой України, заступник голови
Спілки офіцерів України, кандидат
юридичних наук

Муаммар Каддафі народився 13 вересня 1942 — помер 20 жовтня 2011) — міжнародний діяч, лідер Лівії у 1969—2011 роках, також один з найбагатших людей усіх часів. 27 червня 2011 року Міжнародний кримінальний суд видав ордер на арешт Муаммара Каддафі разом із його сином, а також голови розвідки, звинувативши їх у злочинах проти людяності впродовж громадянської війни в Лівії. Довгий час він переховувався. 20 жовтня 2011 року агенція Reuters із посиланням на представника Національної тимчасової ради, повідомила, що Муаммар Каддафі, якого захоплено в місті Сирт, помер від поранень, яких він мав декілька — в обидві ноги та голову. Місто Сирт було останнім оплотом прихильників Каддафі. Його захоплено раніше, в четвер, 19 жовтня.

Володимир Володимирович Путін (нар. 7 жовтня 1952, Ленінград) — російський державний і політичний діяч, другий (2000–2008) та четвертий (від 7 травня 2012 року) президент Російської Федерації. 1 березня Рада Федерації російського парламенту запит президента Володимира Путіна дозволила йому ввести війська на територію України. Путіна вважають головним замовником вбивства російського опозиціонера Б. Немцова, який активно підтримував Україну й засуджував політику Кремля. Вбивство було скоєно 27 лютого 2015 року о 23:31 годині ночі на Москворецькому мосту. Громадська організація Аваз 6 травня 2014 року ініціювала збір підписів під петицією до Ради безпеки ООН про визнання В. Путіна воєнним злочинцем «Кремлівський режим підпадає практично під всі визначення класичного фашизму — це авторитарний режим, заснований на принципах корпоративної держави та апології національної зверхності, причому на концептах не стільки ідеологізованих, скільки міфологізованих. Класичний фашизм виник та розвинувся в Італії у роки правління Беніто Муссоліні. Путін — дуче, а не фюрер», - Владислав Іноземцев.

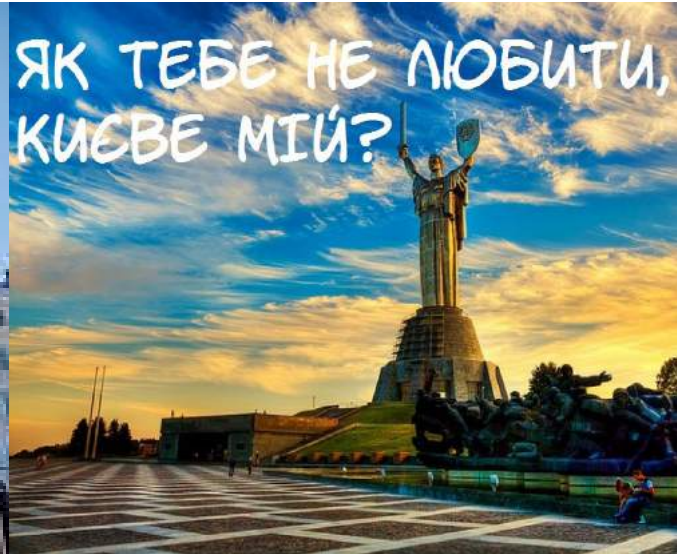
«Дивосил»

«Як тебе не любити, Києве мій!»

27 травня улюбленій пісні виповнюється 55 років! Ця пісня композитора Ігоря Шамо на вірші поета Дмитра Луценка про любов до рідного міста — прекрасного, любого, величного. А любов відчують усі. — «Києве мій!» народилася зовсім несподівано, — зізнавався Дмитро ЛУЦЕНКО. — 1962 року ми йшли весняним Хрещатиком із співаком Юрієм Гуляєвим. Про щось гомоніли. Якоїсь миті нас прикував дивовижної краси колір. То на клумбах розквітали, палахкотіли канни — красиві багряні квіти. Замилувавшись Юра й каже мені: «Ви — поет, ви можете перелити оцю красу в слова, а музика знайдеться. Напишіть мені пісню про канни — рідкісні квіти». Експромтом спалахнули рядки: «В очі дивляться канни ...». Замовлення я прийняв. Щоб дужче надихнутися враженнями, вийшов на Володимирську гірку. Переді мною в усій красі постало справжнє синьке зелене море, яке вигравало ніжними хвилями. Того самого вечора написав слова: «Грає море зелене, // Тихий день догора. // Дорогими для мене Стали схили Дніпра». Потім записав і другий куплет, і третій. А ось із приспівом не виходило ніяк! Місяць промучився. Коли це одного разу побачив на Хрещатику двох молодят. Хлопець намагався

зазирнути в очі коханій і все промовляв: «Ну, як тебе, таку красуню, та й не любити?!». Ці слова й перелились у мій приспів: «Вечорів оксамити, // Мов щастя прибий... // Як тебе не любити, Києве мій!». Мені вже вчувалася мелодія пісні. Мигцем побіг до незабутнього Ігоря Шамо. Ігор вловив дух твору, сів за рояль... А невдовзі телефоную Юрію й доповідаю: «Твоє замовлення виконали. Пісня про канни, а точніше — про Київ — готова! Чекаємо!». Юрій Гуляєв був найпершим і, либонь, найкращим виконавцем цього твору... Він же порадив композиторові маршовий темп змінити на вальсовий, щоб пісня краще лягала на його голос... Так народився один із найкращих українських естрадних шлягерів ХХ сторіччя. Звісно ж, першим виконавцем був Юрій Гуляєв, щоправда, в дуеті з Костянтином Огневим. Прем'єра відбулася 27 травня 1962 року. Після першого виконання пісня перетворилася на неофіційний гімн Києва. А 13 листопада 2014 року на сесії Київради депутати одностайно підтримали рішення про затвердження гімну міста «Як тебе не любити, Києве мій!».

Михайло Маслій

Вічна пам'ять.

СЛОВО ПРО ДРУЖИНУ І ПРИЯТЕЛЯ

Моя дорога дружина паніматка Ніна, котра відійшла з цього світу в тяжких болях, спричинених втратою крові й переплиттям іншої багато років тому коли лікарі не зауважили небезпеки знищення печінки – що й сталося. Ніна народилася 4 травня 1931 року в родині Пашко в селі Вершина, Куйбишевського району Запорізької області. Ніна не мала гарних спогадів, бо часто в родині голодними йшли спати. А оскільки батьки моєї дружини працювали в колгоспі, то вона ще малою дитиною мусіла виконувати важку фізичну працю. І в той час коли діти з деяких інших родин бавилися на вигоні Ніна підгортала картоплю та полола бур'яни на городі. Отож, ані в «советським раю», ані у часи Другої Світової війни ані Ніна, ані її батьки не могли пригадати. А тому було вирішено було шукати кращої долі на чужині. Спочатку конем, а потім залізницею вони прибули до околиць Мюнхену в Німеччині, де їх використовували на різних роботах. Ще дитиною Ніна мусіла мити картоплю в холодній воді від чого часто мала застуду. З приходом американського війська родина Пашків, як і багато інших біженців, змушені були ховатися чи то у лісі, чи то на даху від советських агентів, котрі вишукували колишніх советських підданих та силою вивозили на «Родіну», згідно договору підписаного Рузвельтом, Черчілем і Сталіном у Ялті перед закінченням війни. Велика вдячність генералу Айзенгаверу, який заборонив примусово вивозити біженців в небажані їм місця. В таборах біженців (Displace Person) Ніна продовжувала дбати про порядок в родині, відвідувала школу й брала участь у виставах українського театру. Деякі країни почали брати біженців в свої держави, як Бельгія, Франція, країни Південної Америки. Родина Пашко переїхала до Франції. Олексій Лімонченко пізнав Ніну відвідуючи Францію з Бельгії. Через декілька місяців Ніна й Олексій вирішили одружитися, що й відбулося в Бельгії 21-го січня 1951 року в Українській Православній Церкві. Ніна, Олексій, мама й сестра Валя Олексія через пів-року вирішили переїхати до Німеччини та подати прохання на постійне поселення в США. В Німеччині чекали на візу в Нюрнберзі й Ерлангені до середини 1955 року. В Нюрнберзі мали сина, а в Ерлангені донечку. В Нюрнберзі Ніна деякий час працювала в компанії електроніки, а Олексій брав лекції богослов'я і в Ерлагені в німецькій школі інженера конструктора машинобудування. Це дало Олексієві можливість не турбуватися церковними заробітками в Америці. В свято Св. Апостолів Петра і Павла американський військовий пароплав привіз Ніну, о. Олексія (о. Олексій був рукоположений в сан священника місяць перед від'їздом з Німеччини до Америки) й двойнят до Нью-Йорку. Через

ніч ми прибули до Детройту, де нас зустріла родина Пашко й о.Олексія мама й сестра, котрі прибули до США півроку раніше. В Детройті родилася третя дитина синок Святослав. В Детройті о. Олексій працював у виробництві авточастин дин рік, але парафії вільної для нього не було. За рік дістав запрошення бути помічником в парафії в місті Лос-Анджелес штату Каліфорнія. Ніна й Олексій погодилися, бо о. Олексій ще мав клопіт з запаленням дванадцятипалої кишки, що спричиняла вологість. В Каліфорнії то зникло. Ніна багато жертвувала працею в Церкві, де нам була нагода служити. Ніна знала всі відправи й то була велика поміч. Я постійно молю Господа щоб оселив душу Ніни у місці квітучім, у місці спокою, де не має ні недуги, ні журби, але вічний спокій. Вічна пам'ять, дорога паніматка Ніна!

о. Олексій Лімонченко (Сан Матео, Каліфорнія)

На фото: Молодята Олексій та Ніна Лімонченко

Козацька регата пам'яті Івана Сірка

Влітку, 5 липня 2017 року в місті Дніпро, з благословення єпископа Дніпровського і Криворізького УПЦ КП Симеона, почнеться визначна подія національного масштабу. Нарешті відроджується найбільша вітрильна регата на пострадянському просторі «Козацька регата пам'яті Івана Сірка» заснована 1990 року, внесена до Національного календаря вітрильних змагань. Крейсерські яхти з усієї України вийдуть на старт в Дніпрі та попрямують маршрутом козацької звитяги до Одеси. В цьому році Козацька регата стане головною подією великого свята, до якої приєднаються учасники та гості з міст Києва, Черкас, Світловодська, Кременчука, Запоріжжя, Нікополя, Нової Каховки, Херсона, Одеси, що продовжиться кілька днів, програма якого має на увазі цілу низку спортивних та культурних заходів. Ця знаменна подія має зайвий раз підкреслити значення нашого міста у спортивному та культурному житті України, є спільним кроком у розвитку загальної концепції «Україна – морська держава». Унікальний формат і концепція регати базується на трьох складових: Спортивна - популяризація вітрильного спорту, залучення молоді у вітрильний спорт, виявлення найсильніших спортсменів. Ви рішення супутніх проблем (шлюзування, інфраструктура, сертифікація, правила руху на воді та інші), розвитку вітрильного спорту та взаємодії з відповідними органами влади для пошуку шляхів вирішення.

Історико-культурна – привернення уваги суспільства до історії, культури рідного краю традицій та внеску Дніпропетровщини до історико-культурної скарбниці нашої держави (більшість козацький січей 9 була розташована

в області, с. Капулівка – монумент(могила) славетного отамана Івана Сірка, національного героя Франції(візит Ш. де Голя 1966р.)) з метою відродження історико-культурного коду нації і патріотичного виховання молоді.

Екологічна – привернення уваги суспільства та влади до екологічних проблем Дніпровського басейну (р. Дніпро). Започаткування щорічного «Екологічного форуму» за участю представників громадськості, науковців та влади 5-ти областей (Дніпропетровської, Запорізької, Херсонської, Миколаївської та Одеської) з метою виявлення усього спектру екологічних проблем та пошуку шляхів вирішення.

Офіційна сторінка регати (facebook) - «Козацька регата пам'яті Івана Сірка» Крім того, це велике свято має увінчати урочисте закладення монументу, загально-національного значення, на честь мореплавських традицій українського козацтва на несудохідній частині акваторії річки Дніпро вище Монастирського острова в самому центрі міста. Зменшена копія монументу стане кубком яким нагороджуватимуться переможці регати.

Повноважні організатори традиційної Всеукраїнської регати крейсерських яхт «Козацька регата пам'яті Івана Сірка»: Українська асоціація класичних яхт (UACU) та ГО «Життя на воді».

Для участі у «Козацькій регаті пам'яті Івана Сірка» необхідно зареєструватися в оргкомітеті змагань: Україна, м Дніпро, 49044, вул. Січових стрільців 3-а; тел.: +380675643080; +380664516799; +380633689219; E-mail: info.uacy@gmail.com

“Втрата”

Людина-епоха: найвідоміші цитати Любомира Гузара, що надихають

Єпископ-емерит УГКЦ, кардинал Католицької церкви Блаженніший Любомир Гузар, який помер 31 травня, на 85-році свого життя, був Українцем з великої букви. За свої 84 роки Гузар здобув авторитет одного найшанованіших моральних лідерів суспільної думки в Україні. Недарма він кілька разів входив до сотні найвпливовіших людей України. Саме Любомир Гузар був одним з тих, хто претендував на папський престол Папи Римського у Ватикані.

"Я є звичайна людина, одна з багатьох. Моя мрія – бути Людиною. Я би дуже хотів бачити, щоб багато осіб бажали бути Людиною, собою. Бо бути Людиною, то є великий Божий дар", – казав Гузар.

Я завжди щасливий, коли можу послужити людям, а особливо – молоді

Про політику і Україну

"Ми, українці, маємо відстоювати свої права, боронити свій народ. Але ми не маємо будувати наше ставлення до Росії на основі ненависті", – казав кардинал.

Мир означає любити один одного. Мир – то не є відсутність боротьби

"Я скажу, чого нам не вистачає. У нас сила-силенна політиків. Подумати тільки — більше 200 зареєстрованих партій! Політики є, а ось державних мужів – немає. Не видно де Голлів, де Гаспері, Шуманів. Їх немає. І не тільки у нас. Великих особистостей, мислителів сьогодні не видно в усьому світі", – вважав Любомир Гузар.

"Щоб не змарнувати шансу, треба працювати. Перестати красти, брати і давати хабарі, не горнути гроші для себе, а працювати для суспільства. Хочемо жити в нормальній державі – працюймо над тим, щоб законслухняність стала нормою поведінки для всіх громадян", – казав єпископ-емерит.

Ніхто так не шанує нашої свободи як Бог. Але ми не маємо відваги бути вільними. Бо бути вільними – це бути відповідальними

Читайте також: Помер Любомир Гузар: відомі українці невимовно тужать за великою втратою

"Я не бачу необхідності в "третьому Майдані". Але я бачу необхідність, щоб був завершений другий Майдан. На мою думку, другий Майдан досить продемонстрував нашу гідність, нашу повагу до людської особистості і до бажання створювати нову Україну. Необхідно завершити другий Майдан, і третього вже ніколи не буде потрібно", – вважав кардинал.

Важливо ґрунтовно перевиховувати народ. Усі ми повинні цим вихованням займатися – держава, Церква, кожен громадянин. Якщо знайдеться достатня кількість людей, чия віра в свободу виявиться справжньою і твердою, віра ця неодмінно знайде відклик у серцях багатьох із тих, кому розбудовувати Україну майбутнього

Любити – це дуже гарна річ, але набагато важливіше є бути свідомим, що я є любленим

"Ісус Христос сказав, яка найважливіша заповідь: любити Бога всіма силами і любити ближнього як самого себе. Коли я шаную себе як Божій твір, як Божу дитину, то я тим самим занаствалений шанувати кожну іншу людину в моїй державі, хто б вона не була. Бо вона так само, як і я, є Божа дитина", – говорив кардинал.

"Щоб потішити матір, ми приносимо їй квіти. А як зробити приємне Богові? Відповідь є у Євангелії від Матея, 25: Ісус Каже: що зробите для голодних, бідних, хворих – те зробите для мене", – говорив Любомир Гузар.

Борис Гудзяк: «Люди бачили у Блаженнішому Любомирі відблиск Бога»

Патріарх УГКЦ Любомир Гузар був чи не єдиною постаттю в Україні, що стала визнаним авторитетом для християн різних конфесій, євреїв та мусульман і людей, що не зараховують себе до жодної релігії. Секрет його практикуючої єдності простий – не роз'єднувати. Відтак, патріарху вдалося витворити довкола себе певну нову атмосферу – людяності, через яку промовляв Бог. Про те, якою людиною був Любомир Гузар та чому до нього тягнулися усі, в інтерв'ю LB.ua розповів президент Українського католицького університету, єпископ, голова єпархії святого Володимира Великого в Парижі для українців візантійського обряду у Франції Борис Гудзяк, для якого Блаженніший Любомир був духовним наставником.

Блаженніший Любомир Гузар прожив майже п'ятдесят років поза Україною. Як йому вдалося не загубити відчуття проблем України та української церкви? Блаженний Любомир Гузар справді довгий час був поза Україною, але він ніколи не був поза українським народом. Він був дитиною цілої української, європейської християнської традиції. Світові війни, геноциди творили звичайно ж і європейці, але Любомир Гузар черпав з глибокої криниці позитивного людського досвіду. Для нього – духовні цінності, те що вчив Ісус, що записано в Євангелії, про що молиться церква у священних книгах – було не лише особистим чи лише духовним досвідом, але втіленням глибокого коріння християнської і української спадщини. Але, щоб зрозуміти феномен єдності з народом на відстані, потрібно вникнути в проблеми української громади повоєнних років у діаспорі, яка на різних рівнях була дуже інтенсивно українською. Повоєнні емігранти з Галичини були дуже патріотичними, вони зростали у непростих 20-30-х роках, пережили період розвитку українських державницьких настроїв, відчули на собі велику травму Другої світової війни, і, врешті-решт, скитальщину. Все це заставляло їх пам'ятати про Україну, і тому зв'язок з рідною землею був дуже органічний. Окрім цього, користаючись зі свободи у Західному світі, у багатьох був певний комплекс,

моральний, психологічний імператив, мовляв, ми вільні, а наші брати і сестри у неймовірний спосіб терплять. Ми можемо розвивати церковне життя, українську культуру, життя української громади, а вони про це хіба мріють. Тому ми маємо за обов'язок робити це вдвічі потужніше. У таких настроях зростав і Любомир Гузар. Він формувався під впливом особливого ідейного середовища, належав до людей, вихованих на поглядах митрополита Андрея Шептицького, котрий готував духовно і у соціально-структурний спосіб всіх українців в Україні і поза нею до майбутніх викликів. А далі, прибувши до Риму у 1963 році, патріарх Любомир мав можливість бути близьким до патріарха Йосифа Сліпого, який на той час активно пробуджував всю українську громаду до єдності і наголошував, що церква в Україні є і буде.

Яким був для патріарха переїзд в Україну?

Якщо уважно подивитися на тексти Блаженнішого Любомира Гузара, то упродовж чверті століття прожитих в Україні, в його позиціях є еволюція. Спершу він відчував себе чужим у тому сенсі, що не розумів багато речей, що відбувалися в Україні, але з роками все більше вникав у проблеми українців. У 1997-98 роках, коли його єпископство визнали, він почав спілкуватися з багатьма людьми, а у Львові навіть проводив зустрічі з представниками різних середовищ: лікарями, політиками, музикантами, художниками. На зустрічі приходило до тридцяти людей і в такому інтелектуальному колі патріарх міг пізнати те, що не знав досі. Він не боявся вчитися, а те, що вважав осоружним, пробував міняти. І паралельно з цим формувалася нитка щораз твердішого прив'язання до тої України, яка є. В цю непросту, але реальну Україну патріарх Любомир вповні ангажувався і почав відчувати себе вдома. **Любомир Гузар був вашим духовним наставником в Римі. Яким ви його запам'ятали з тих часів?**

Наш Рим був дуже маленьким. В Італії загалом мабуть не було і трьохсот українців. На той час архимандрит Любомир перебував у монастирі і часто подорожував. Патріарх Йосиф Сліпий посилав його на різноманітні зустрічі, а світова громада запрошувала на проведення духовних лекцій, наук. Відтак, було чимало можливостей, щоб бути ближче до патріарха, і він дуже відкрито і охоче приймав гостей. Упродовж мого навчання в Римі, принаймні одні вихідні на місяць я проводив у монастирі студитів (Студити, монахи Студійського Уставу – монаший чин Української Греко-Католицької Церкви, які живуть за правилом святого Теодора — ігумена монастиря, заснованого в V столітті патрицієм Студіос у Константинополі. Студійський Устав ввів у Києво-Печерському монастирі близько 1070 св. Феодосій Печерський, – LB.ua). Там ми мали духовні справи та реколекції (в католицизмі – кількадечний період посвячений духовній віднові через молитву, конференції і сповідь, – LB.ua). Окрім цього Блаженніший був нашим духівником в УКУ в Римі і проводив для нас духовні науки. Згодом я виїхав до Америки, але часто листувався з Блаженнішим Любомиром. Часом, в листах

міг ставити дуже особисті для себе питання – коли просити свячення, чи одружуватися, як молитися, що насправді важливе... Любомир Гузар завжди відписував мені, і за це я дуже вдячний. З різних причин я щороку був у Європі і старався завжди приїжджати на Студіос (Монастир студитів в Римі, – LB.ua). Згодом у 1988 році, коли мені пощастило отримати стипендію на довше стажування в Україні, я мав честь інформував патріарха Любомира про те, як виглядає наша Церква в підпіллі, яке насправді радянсько-українське суспільство та які існують виклики для духовного життя. Відтак, коли у 80-х роках упродовж мого духовного та інтелектуального становлення наше спілкування тільки формувалося, то вже у 90-х роках воно переросло у співпрацю. Цікаво, що тоді Любомир Гузар ще не був таким затребуваним та відомим в Україні, але вже упродовж 60-70-х років був дуже шанованим священиком в Римі. Ми відчували цей скарб і максимально “експлуатували” його. **Який внесок Блаженнішого Любомира у розвиток Українського католицького університету?**

Насправді патріарх зробив фундаментальний внесок в розвиток корпоративної культури УКУ. Протягом першого року праці в Інституті історії церкви, ми часто їздили в монастир в Рудно, де на той час жив Любомир Гузар, і проводили з ним весь день: спілкувалися, молилися... Думаю саме така практика – перебування упродовж дня з патріархом – вплинула на корпоративну культуру інституту. А, власне, цей інститут був лабораторією для культури Львівської богословської академії, яка згодом і перетворилася в УКУ.

Відомо, що патріарх Любомир був чи не єдиною постаттю, яка була авторитетом для християн різних конфесій, а також євреїв та мусульман. Як йому це вдавалося?

Я думаю все це тому, що його автентика і глибина були дуже переконливою і притягуючою. А ще – Любомир Гузар дійсно жив духовним життям. Це не означає, що він був у всьому досконалий, а те, що він спілкувався з Богом, слухав Його і посвячував на це багато часу. Зрештою він став монахом-студитом, щоби наблизитися до Бога. Весь цикл богослужінь, монаший ритм, час проведений в духовному читанні і молитовному осмисленні Святого

Письма упродовж довгих років – все це формувало дуже талановиту людину. А ще Любомир Гузар був дуже любленою дитиною: і батьками, і старшою сестрою. Відтак, безпечно чувся добре у своїй шкірі. В ньому не було надмірної кількості комплексів чи протиріч. Вони є в кожного, але Блаженніший Любомир багато працював над собою, сформував доволі витончений духовний смак і горнувся до осіб, які можуть щось пояснити чи збагатити його, дати якусь духовну поживу і не боявся людей, а навпаки – усім здобутим радо ділився. Люди відчували, що Блаженніший сприймає їх такими як вони є, але не тільки в діалектиці «ти-я», а в контексті цілого таїнства Божого буття, присутності і Божої дії в нашому житті. Коли люди відчують, що інша людина сприймає їх, як священну особу, як сотворіння Боже, як ту істоту, яка, властиво, є вічною і має образ і подобу Божу, то вони горнутья до цієї людини, відкривають своє серце до неї. І я думаю, що Любомир Гузар мав цей великий дар – бути з Богом і бути у дійсності. Без страху і з відчуттям таїнства. Таким чином він піднімав до цього таїнства свого співбесідника. Не нав'язуючи, але так, як робив це Ісус – віддзеркалюючи Бога. Що кожен робив із цим знанням далі – це вже інше питання, але у Любомира Гузара Бог не був примхливим карателем, чи дрібним суддею, а був великим, милосердним і таким, який бажає бути в стосунках з людиною. Людське серце відкривається на правдивого Бога. І в цьому сенсі люди бачили у Блаженнішому Любомирові Його відблиск.

Патріарх прагнув єдності церкви. Якими реальними справами сприяв цьому?

Любомир Гузар розумів, що єдність церков і людей – це не якась проста формула, а щось значно більше і складніше – таїнство, яке може звершити лише Господь. Він розумів, що, в першій мірі, нам треба не перешкоджати Божій дії до єдності – не роз'єднувати. А це проявляється у простих щоденних речах: не кричати один на одного, не шукати причин конфлікту, а, попри усі суперечливі обставини і незгоди, бачити іншого як супутника у паломництві, яке провадить від Бога до Бога. Отже, Любомир Гузар об'єднував передовсім тим, що не ділив, а приймав різних осіб, тобто об'єднував широтою поглядів, глибиною перспектив.

І дуже важливо, що він попри цю глибину духовну основу не втрачав доброго гумору, міг посміятися з різних ситуацій, обставин, і, передовсім, з самого себе. А це усе роззброює людину і вона не піднімає проти тебе меч, або ж навіть зупиняється у своїй агресії. Таким чином патріарх створив певну нову атмосферу в Україні. І практично усі це поважали, хоч і не усі засвоїли. Але фактом є те, що ми отримали величезний скарб і питання, що далі зробимо з ним...

Що патріарх Гузар бажав молоді?

Бачите, молодість самого Любомира Гузара не була легкою. Коли йому було шість років, розпочалася Друга світова війна з першою радянською окупацією Львова. В той час люди не були певними, яким буде їх завтра. Далі жахиття німецько-нацистської окупації, переслідування євреїв та переїзд в Австрію, згодом до Америки, навчання в Італії... Щораз Блаженніший опинявся у іншому контексті з новими психологічними і духовними труднощами. І, як наслідок, він зрозумів, що потрібно працювати над собою, вчитися і не опускає руки. Важливим для цього був приклад митрополита Андрея, якого він досліджував і патріарха Йосифа, з яким він працював. Тобто біографія, монашество та інтелектуальне життя Любомира Гузара просто заставляло працювати над собою і цього він бажав молодій українській людині. Його головний заклик – знайти своє покликання і багато працювати, щоб реалізувати його.

Найважливіше в житті, на думку Любомира Гузара, – бути людиною. Що це для нього означало?

Це справді висока цінність, яка проявляється у простих речах. Наприклад, бути привітним, слухати уважно, не обмежуватися лише своїми уявленнями, не шкодити, не мститися, не псувати свого внутрішнього життя негативними пристрастями, направленими проти інших людей. Але навпаки – трішки затамувати власне «я», відкритися на твоє «ти» і допомогти там, де це можливо, зокрема, духовною порадою. І цей персоналізм – це певна життєва дисципліна, яку кожен з нас повинен опанувати. За таким принципом жив і Любомир Гузар. У практичних питаннях він дещо затруднявся, можливо, не був особливим адміністратором, але в різний інший спосіб хотів допомогти людям, а, отже, хотів бути людиною. І прагнення до такої

щирості перед Богом і перед ближнім було метою його життя. **«Бути вільним – означає бути відповідальним», – казав патріарх. Як досягнути цю відповідальність?**

Відповідальність і свобода, свобода і відповідальність відносяться до всього нашого життя, до нашої духовної і фізичної екології. Саме це визначає, яку атмосферу ми творитимемо довкола себе, як використовуватимемо час. Блаженніший постійно стояв перед словом Божим, яке настановляє, вказує, як бути вільним вповні і як нести відповідальність за це. Тому безумовними прикладом, певним еталоном для Любомира Гузара був Ісус Христос. У ранішній чи вечірній молитві він духовно осмислював свій день, зустрічі, завдання, виклики, які ставали перед ним і старався у свободі відповісти на цю щоденну конкретику з року на рік. Відповідальність і свобода пов'язані з свідомістю і він плекав цю свідомість про деталі, і до цього закликає і нас.

Якщо коротко описати – що і кого втратила Україна зі смертю Блаженнішого?

Я б наполіг на тому, що ми не втратили Любомира Гузара. Його спадщина і присутність є серед українського народу помітна більше, аніж будь-якої іншої постаті. Сьогодні є безліч відео з патріархом, інтерв'ю, текстів. Він провів багато зустрічей з політиками, вірянами, журналістами, науковцями... Мільйони людей чули і бачили його... Сьогодні перед нами закінчене цілісне життя з усіма своїми підйомами, випробуваннями, і ми покликані, отримавши цей дар, засвоїти життєствердні ідеї, які проповідував патріарх. Мені здається, Бог вирішив, що нам не треба більше в кількості цієї особи, а треба переосмислити її неймовірну спадщину. З Любомиром Гузаром відходить певна традиція, носіїв якої вже майже не має серед нас. Наприклад тих, які були близькими до Йосифа Сліпого, які були не лише слухачами його проповідей, але які робили з ним спільну справу. Відходять ті, які зберігали шляхетні риси довоєнної галицької, австро-угорської культури і мали відчуття багатокультурності. Дай Боже, що не кожному треба втікати з континенту на континент, як це змушений був робити патріарх, але він зумів максимально використати цю травму і обернути у цінний життєвий досвід.

Такий культурний букет, створений потоками української, польської, австрійської, а згодом американської та італійської культури, ще скоро не з'явиться. Так, Любомир Гузар був один із нас, але він не ніс тих шрамів і комплексів, які радянський досвід залишив на багатьох. Тому, думаю, усі похоронні відправи і процес прощання з патріархом були для українців надзвичайно важливими. Ми отримали нагоду у молитві перед Богом, перед духовним дзеркалом поставити питання: «Як ця людина зустріла життєві виклики, як використала Богом дані таланти, як поділилася цим з широкою спільнотою і як роблю це я?». Тому в час прощання з патріархом я всіляко заохочував людей використати цю останню можливість фізичної зустрічі з Блаженнішим. Але духовну зустріч ми зобов'язані продовжувати далі – читаючи його тексти, слухаючи його слово. **Якщо потрібно було б охарактеризувати Любомира Гузара одним словом, то яке б воно було?**

Я, думаю, що Блаженний Любомир був добрим... Він найбільше у житті хотів бути простою, доброю людиною і, без жодного сумніву, ставнею.

**Оксана Левантович,
LB.UA**

«Готується до друку»

Незабаром у серії «Бібліотека журналу «Бористен» має вийти книга рунтата Боголюба Свириденка (США) «Терновий шлях. РУНВІРА. (поезії, мемуари). Книга цікава і не буденна. Пропонуємо увазі читачів переднє слово до майбутнього видання, котре підготував редактор Фідель Сухоніс.

Замість передмови

Книга яку Ви, шановний читачу, тримаєте в руках очевидно є не буденна. І не лише тому що будь-яка поезія це вже цікавий та неповторний світ. Але у даному разі увагу має привернути в першучергу особистість автора. Іван Свириденко родом з Наддніпрянщини. Він належить до, так званої «третьої хвилі», української еміграції в США. Ці люди опинилися на землі Вашингтону після закінчення Другої Світової війни, коли добре зрозуміли: сталінський режим і надалі буде нищити українці, відбирати у них хліб, волю, мову. І лише, як вважають самі емігранти, у Вільному світі наші брати і сестри мали можливість залишитися самі собою, подбати про свій добробут. Іван Свириденко сповна використав можливості та свободу західного світу. Він має добру родину, достаток і все для вигідного життя, на схилі років може бути певним – свій вік прожив не даремно. Бо в достатку ситої Америки не розгубив найважливіше для кожного українця – любов та відданість Вітчизні. Я знаю добродія Івана Свириденка кили б не чверть віку. Разом зі своєю дружиною пані Світанною Черепахою-Свириденко вони були моїми першими приятелями в українській громаді США. І що найважливіше приходить мені на згаду про цього чоловіка так це, можна сказати, безмежна любов до України. Десятиріччями він разом з близькими як міг допомагав отчій землі. Його доброта і відданість долала Атлантичний океан і приходила на широкі поля України буквально у фізичному вимірі. А ще Іван Свириденко він же рунтато Боголюб Свириденко разом з вірною і так само відданою українській ідеї дружиною присвятив своє життя утвердженню та поширенню РУНВІРИ. Рідна Українська Національна Віра — українська національна абсолютно монотеїстична віра. Ідейним натхненником РУНВіри став Лев Силенко (1921 - 2008) — Духовний Учитель і Пророк, який, реформувавши стародавню (дохристиянську) віру, проголосив РУНВіру (Рідну Українську Національну Віру), віру в Єдиного Господа Дажбога. РУНВіра є відповіддю космополітичним та атеїстичним настроям в Україні. Вона відтворює національні особливості українського народу, як, наприклад, юдаїзм — єврейського чи синтоїзм — японського. РУНВіра прагне зберегти рідну

культуру, мову, звичаї і обряди українсько-руських земель. Перші проповіді РУНВіри почав Лев Силенко у США 1964 року, а 3 грудня 1966 року була офіційно зареєстрована перша громада РУНВіри (в Чикаго). Так ось серед перших, можна сказати, проповідників РУНВІРИ були якраз рунтато Боголюб Свириденко й рунмама Світанна Свириденко. Рунтатом і рунмамою в РУНВІРИ прийнято називати священників до яких так само можуть належати і жінки. Скільки родина Свириденків зробила для утвердження та поширення національної української релігії в світі заслугоує на окрему розповідь! І я хочу вірити що вона ще прийде не раз у різних проявах. Відеофільмах, радіопрограмах та мас-медійних публікаціях.

**Рунтато Боголюб Свириденко (США)
автор книги «Терновий шлях. РУНВІРА.
(поезії, мемуари).**

Рунтато Боголюб (Іван) Свириденко сам себе поетом не вважає. Але, очевидно, він належить до тих, хто через римований рядок прагне передати стан своєї душі. Це природно для таких світлих і піднесених особистостей як автор цієї збірки. Зрозуміло, що часами поезії рунтата Боголюба бракує суто технічної вправності, інколи відчувається брак літературної обізнаності автора. Але вірші І. Свириденка відрізняє гранична щирість. Коли читаєш його вірші, здається, що вустами автора промовляє твоє стривожене серце.

****

Літа душа по всім світі
І правди шукає
Де не була – не питала
А правди не має....

У цих рядках не лише глибинна філософія, без перебільшення в певній мірі шевченківська поетична риторика, а й емігрантська доля. Завжди не легка і трудна для кожного хто її відчув. Ми часто чуємо це горде слово — “патріотизм”. Воно лине з високих трибун, начертане на гаслах демонстрантів, ним сповнені численні газетні статті. Життя і вірші рунтата Боголюба Свириденко – це найперше щиросердечна суть патріотизму. Вона — не в гучних словах, не в політичних закликах. Вона — в глибинах душі, вона — в кожній краплинці його крові, у кожному подиху. Про неї не можна красномовно сповіщати весь світ, вона не потребує наголосу і знаків оклику. Справжній патріотизм вищий за слова, в які його одягають, — як щирі почуття не вміщуються ні в які рамки. А тому патріотична лірика рунтата Боголюба Свириденка скоріше промовчить, аніж почне прилюдно присягатися в любові Батьківщині. І я хочу сподіватися читачі зрозуміють поета. Бо справжній патріот не стане багатоголосно розповідати про свої гарячі почуття, адже раптом “випадкове слово” плямою впаде на їх кришталеву чистоту. Тематика поезій рунтата Боголюба Свириденко дуже різноманітна. Це і вже згадані філософські вірші, і патріотична та інтимна лірика, і римована публіцистика. Є у нього навіть дитячі вірші.

В день матері
Хочу віршика складати
Всіх діточок привітати
Бо сьогодні усі діти
Для усіх матусь у світі
Шлють дарунки і привіти

Мама найдорожчий скарб дитини

Вона з ним кожної хвилини
Кожен її ласку знає
Хто для себе маму має

Я раніше нині встала
І для мами щось приготувала
А найкращий мій дарунок
Щирий в щічку поцілунок!

2 травня 1969 року

Духовна і фізична краса завжди поєднані. Ось такими шляхетно гарними були на новорічній забаві у 1965 році, котру організувала Організація Демократичної Української Молоді рунамама Світання та рунтато Боголюб в американському штаті Нью-Джерзі. Згодом вони доведуть що красиві не лише зовні, а й прекрасні своїми добрими справами...

Поет який пише для маленьких читачів — це доросла людина з душею дитини, яка, нехай і пройшовши глибокі розчарування, все-таки відкрита до всього світу, і світ відкритий їй навстіж, тому й бачиться все навкруги глибше, вразливіше, проникливіше. І це сповна стосується рунтата Боголюба Свириденка — особистості яка й на чужині змогла залишитися справжнім та відданим своєму народу українцем!

Фідель Сухоніс, редактор
щомісячника «Бористен»

«З майбутньої книги «Медики АТО»

Від його хірургічної майстерності в захваті навіть американські колеги. А українські називають зіркою нейрохірургії. Це Андрій Григорович Сірко доктор медичних наук, Заслужений лікар України з Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова. Останні три роки - він практично живе на роботі, майже не бачить сім'ї, і разом з тим - рятує сотні фронтовиків - оперує бійців з найтяжчими черепно-мозковими пораненнями й травмами. Одного разу, не знаючи, хто лежить на хірургічному столі, він урятував життя майбутньому Героєві України й генералові. До майбутньої книги «Медики АТО» увійдуть його гарячі замітки, котрі він публікував на власній сторінці у Фейсбук.

Радість нейрохірурга

Нині подаємо деякі фрагменти з тих публікацій. Для нейрохірурга, що лікує пухлини головного мозку, є два моменти в його професійному житті, коли його переполює почуття радості. По перше, це ті випадки, коли прооперувавши вкрай злоякісну пухлину (медіана виживання для яких складає 10 – 14 місяців), ми зустрічаємо свого хворого через 4 – 7 – 10 років в доброму стані без ознак рецидиву. Це дійсно щастя як для нас, так і для хворого. По друге, це та ситуація, коли ми оперуємо доволі складні доброякісні пухлини мозку, як правило це тривалі, напружені операції з використанням новітнього обладнання, проводимо тотальне видалення без неврологічного дефіциту, а в тих випадках, де він був до операції – спостерігаємо повне відновлення хворого. Про один з таких випадків хочу вам розповісти. Анатолій, 56 років, 30 років трудового стажу, з них більшу частину пропрацював на шахті в Першотравенську. В березні місяці звернувся зі скаргами на розлади мови, слабкість та оніміння в правих кінцівках. Обстеження виявило велику доброякісну пухлину, яка обросла життєво важливі судини, та стиснула функціонально важливі ділянки мозку, які й відповідають за мову та рухи в кінцівках. Провели операцію в плановому порядку. Все зробили по світовому стандарту.

Повністю видалили пухлину. Замінили оболонку мозку, яка була уражена пухлиною, зберегли всі судини та речовину мозку. Виписали з рекомендаціями – провести контрольне обстеження через 6 місяців після операції.

Як ми всі зраділи, коли побачили Анатолія тиждень назад повністю здоровою людиною. Мова та сила в правих кінцівках відновилась повністю. Будь які ознаки проведеної нейрохірургічної операції – трепанації черепа зовні відсутні. Контрольне МРТ дослідження підтвердило тотальне видалення пухлини. Задоволенню Анатолія не було меж. На останок три МРТ знімки до операції, та три (на тих же рівнях) після операції через 6 місяців. Згадав, коли в дитинстві читав журнали «Малютко», «Мурзилка», і там завжди були завдання знайти 10 відмінностей між малюнками. Спробуйте й Ви. Знайдіть 10 відмінностей між хворобою та здоров'ям людського мозку. Це дивовижне перетворення відбулось при активній участі фахівців нейрохірургічної та анестезіологічної клініки лікарні Мечникова. Анатолій буде довгострокові плани на майбутнє...

P.S. За останній тиждень прооперували двох бійців з мінно-вибуховими уламковими пораненнями черепа та головного мозку. Поранені поки що в реанімаційному відділенні, боремося...

Хочемо, щоб видужавши вони теж принесли нейрохірургам радість...

Щастя, здоров'я, миру та вдачі всім нам!
Все буде добре!

15.10.2015

**Две бомбы в одну воронку не падают.
Заметки нейрохирурга.**

Говорят, что две бомбы в одну воронку не падают...

Оказывается – падают.

Две истории, как две капли воды.

Светлана и Анжела.

49 и 28 лет.

Одна из Кривого Рога, одна из Красноармейска.

Опухоли лобных доли.

И обе справа.

И обе внутримозговые.

И обе не простые.

Оперировали в один день.

Одна операция – плановая. 4 часа.

Вторая ургентная – по жизненным показаниям. 3 часа 40 минут.

Пациентка поступила ургентно с нарушением сознания. После кратковременной подготовки взяли в операционную.

Здорово выручил наш новый микроскоп – ОРМИ VARIO 700 и микрохирургический инструментарий. Как всегда на высоте были наши анестезиологи и операционные сестры. Честно скажу – в трудную минуту они вселяют в меня уверенность, что все будет хорошо. Так и получилось.

Закончили около 20.00.

Все сделали по стандарту – где было возможно – gross-total resection.

СКТ контроль в 2-х случаях хороший.

Снимки за мной.

На следующий день перевели в отделение – занимаемся дальше.

Ждем гистологию.

Все будет добре!

22.07.2015

МЕДИЦИНА, ЛІКАРНЯ, ЛЮДИ
Довго не писав, руки не доходили...
СЕРГІЙ, 57.

Поступова наростала слабкість в лівих кінцівках, а він продовжував працювати...

Треба було годувати сім ю...

Поки не зміг сам пересуватись...

ЛІКАРНЯ МЕЧНИКОВА,

ПОЛІКЛІНІКА...

Обстежили, виявили гігантську пухлину головного мозку.

Слава Богу - пухлина виявилась доброякісною.

Менінгіома 10*7,5*5,5 см проросла верхній сагітальний синус, стиснула функціонально важливі ділянки головного мозку, його праву та ліву півкулі.

ВІДДІЛЕННЯ НЕЙРОХІРУРГІЇ № 2.

Підготувались, прооперували.

Все виконали по світовому стандарту.

Провели тотальне видалення пухлини (Simpson II) - резекція всіх вузлів пухлини, ураженого синусу та серповидного відростку, виконали пластику оболонки. Здорово допоміг наш сучасний микроскоп та мікрохірургічний інструментарій.

Операція тривала 6,5 годин.

Неможунеподякувати нашій суперкласній операційній команді (нейрохірурги, анестезіологи, анестезістки, операційні медичні сестри) за витримку, підтримку і високий професіоналізм.

ТОМОГРАФІЯ

Провели томографію на першу добу. Крововилив, ішемії не має. Зберігається не різко виражений набряк правої тім'яної частки.

Як не намагалися заповнити порожнину розчином - трохи повітря залишилося. Нічого, знаємо - швидко розсмокчеться. А так все сподобалось не тільки нейрохірургам, а й нашим постійним опонентам - анестезіологам!

ПАЛАТА

Сила в руці відновлюється, а в нозі поки ще відчувається істотна слабкість.

Але є велике бажання видужати...

Лікувальну фізкультуру проводять всі - показали інструктори, підхопили естафету дружина і навіть сусіди по палаті...

Я впевнений, що все буде добре!

ВИСНОВКИ:

1. Є симптоми - звертайтеся до лікаря. Не носіть такого монстра у собі...
2. Довіряйте лікарям лікарні Мечникова. Ми адекватно оцінюємо свої можливості і постійно вчимося робити просто, чисто, краще... Ми відкриті...
3. Не втрачайте надії!!! Все буде добре...

P.S. МРТ контроль з в/в - з мене!

02.10.2015

НЕЙРОХІРУРГ - грабіжник банку...

В даному випадку: банк - це мозок, гроші - пухлина.

Протягом багатьох років ми дотримуємось єдиної стратегії проведення операції, яка називається "метод грабіжника банку".

Тобто "увійти, все взяти та вийти".

"Увійти" - означає найшвидше та найменше можливе відкриття за допомогою покровових дій. Зайти тихо та швидко, щоб не спрацювала сигналізація, не пошкодити вікна та двері.

"Все взяти" - означає повне видалення пухлини. Забрати всі гроші.

"Вийти" - означає швидко та акуратну реконструкцію та закриття, що майже не залишають слідів після операції.

Дана методика "грабіжника банку" показала свою ефективність і на цьому тижні.

Прооперовано 6 хворих, пухлини видалені тотальні. Хворі видужують.

Проте, слід зазначити, що в одному випадку ми були змушені поряд з вищеописаною методикою застосувати ще одну.

Вона має назву "поклеїти шпалери через замкову щілину" - "поклеїть обои через замочную скважину" - pokleit Wallpaper through the keyhole

Так, для видалення менінгіоми мостомозочкового кута, яка була схована (знаходилась) за черепними нервами, довелось працювати через вузький коридор на глибині в 7-8 см. Розміри коридору 0,8 - 1,2 см.

Коридор був обмежений трійчастим нервом з одного боку, акустико-фаціальною групою нервів з іншого, латерально - піраміда скроневої кістки, медіально - мост з веною Денді.

Пухлину видалили тотально. Контроль повноти видалення за допомогою ендоскопа 30 та 45 градусів.

Рухи та чутливість на лівій половині обличчя збережені, слух теж.

Комбінацію двох методик назвали так: "пограбувати банк через замкову щілину". МРТ, СКТ АГ до операції та комп'ютерна томографія після операції - дивиться нижче. МРТ контроль з в/в через 6 місяців з мене.

Ще раз хочу подякувати своїй супер операційній команді за високий професіоналізм, витримку та допомогу в скрутні часи.

Все буде добре!

18.12.2015

ПРОДОВЖЕННЯ

Чесно скажу - не очікував, що дана стаття отримає такий резонанс.

Стаття викликала великий інтерес не лише серед нейрохірургів, але й анестезіологів, інтенсивістів.

Люди писали в інтернеті, звонили по телефону, висловлювали думки при особистих зустрічах.

І це все за 3 доби...

Проблема: "як правильно пограбувати банк" зацікавила багатьох, збурила фантазії, змусила шукати аналогії...

Приведу свої думки.

Як правильно зайти до банку?

Відповідь: виключити сигналізацію на деякий час.

Аналогія з нейрохірургією.

Як правильно зайти до мозку?

Відповідь: релаксувати, розслабити мозок.

Як зробити так, щоб мозок пустив нейрохірурга до своїх глибин, до своїх сокровищ, де знаходяться скарби (пухлини, АВМ, аневризми, інші патологічні новоутворення).

Приведу методи релаксації мозку (тимчасового вимкнення сигналізації), які ми використовуємо в своїй роботі:

1. Правильне положення голови, що полегшує венозний відтік від мозку - нахил, висота та інше,
2. Застосування гіперосмолярних розчинів (манітол, ...),
3. Люмбальна пункція, люмбальний дренаж,
4. Ранній доступ та відкриття базальних цистерн.

Правильний вибір одного з методів, чи їх комбінації, правильне їх застосування - гарантують нейрохірургу швидкий та безпечний доступ.

Чекаю на Ваші думки...

Вдячний всім, хто бере участь у обговоренні... Деякі можуть сказати - це суцільно специфічні питання, які слід обговорювати на закритих сайтах спеціалістів.

Згоден частково...

Але дане питання набагато ширше, чим може показатись на перший погляд. Воно цікавить фахівців різних напрямків, спеціальностей, а також фахівців різного рівня від початківця до профі, а аналогії зі звичайним життям допомагають зрозуміти простим людям, що ми робимо і наше ввічливе відношення до мозку.

Все буде добре!

20.12.2015

Сьогодні на прийомі

Сьогодні на прийомі були батьки молодого хлопця. За результатами дослідження у сина виявлено продовжений ріст мультиформної гліобластоми - високотривалої первинної пухлини мозку. Діагноз, як у відомої російської співачки, яка померла нещодавно.

Прощаючись, батько зі сльозами на очах сказав: "Дякую Вам за те, що подарували моему сину два роки якісного життя, і ми разом з ним весь цей час були щасливі". Ось таке воно життя...

25.06.2016

“З майбутньої книги «Медики АТО»”

УКРАЇНЕЦЬ ПО ДУХУ, А НЕ ПО КРОВІ...

Завідувача відділенням алергології Дніпровської обласної лікарні імені Мечникова Сергія Маргітіча я знаю доволі давно. Грамотний спеціаліст, простий і відкритий він викликав симпатію у більшості своїх пацієнтів. З такими людьми як Сергій Васильович буває затишно найперше через можливість не шукати слово приховуючи справжню думку, а більше говорити серцем та емоціями. Жах Донбас подвійний через те, що став для більшості українців чітким розмежуванням «на своїх і чужих». І складність цієї війни що «чужі», а по суті вороги, можуть спокійно і комфортно жити поряд з тобою, в душі ненавидячи таких як ти і тих хлопців, котрі гинуть заради того щоб Україна залишалася на карті світу. Я ніколи не був особливо близьким з Сергієм Маргітічем. Так спілкувалися більше через спільних знайомих. Але зіткнувшись раз, потім вдруге відчув здорову натуру його душі, отой комфорт в спілкуванні про який згадував вище. І тут війна на Сході. За плечима вже чималенько літ і багато з тих, хто зустрічався на моєму життєвому шляху, не викликали якихось запитань чи непорозумінь. Кров наших хлопців примусила з деякими просто припинити спілкування. Коли вбивають то не до дискусій. Але були люди з якими конатктував не так часто, ще менше на політичні теми, однак, які на загал мали притягальність як особистості. Знайти розчарування саме серед таких було найболючіше. Зима 2014 року виявилася найбільш важкою морально для кожної порядної людини в Україні. Північні звірі неприховано почали вбивати наших людей на Донбасі. На «мирних територіях» особливо це було відчутно у Дніпрі. Швидкі щоденно мчали з пораненими з летовища до лікарень міста. Найбільше в обласну імені Мечникова. В один з таких днів я опинився в кабінеті Маргітіча. Серце краєв гнів і розпач. По дорозі у лікарню зустрів цілу вервичку з увімкнутими сиренами шкидких. Місто жило своїм звичним життям, щоденні клопоти людей вирували за кожним вікном і віконцем. А тут поряд подих смерті, зламани долі, втрачена надія на майбуття – легких поранень тоді у наших бійців і добровольців не було.

- Ну, щ ти скажеш Сергій про це все?
- зміг лише видушити з себе, подумки лякаючись почути щось з «ватного» лексікону.

- Та був вже у військоматі. Кажуть - працюй. Є більш молодші. Але ще піду.. Зразу стало зрозуміло «свій». І не просто «свій», а боець, який не зраджує своїй натурі – в простих діях шукає правду. А потім Сергій

Васильович Маргітіч впряжеться у важкий , небезпечний волонтерський віз. Буде робити це системно, взявши під опіку конкретних бійців, конкретний добровольчий підрозділ «Аратта». Його «фронт» побіля Широкіного.
- Там «сепари» ніколи не пройдуть,
- з гордістю каже Маргітіч. - Більш мотивованих захисників України , мабуть, не знайти. Включно з чеченцями. Покидьок Кадиров не лише через те що служить державному злочинцю Путіну. Це типовий зрадник, зрадник чеченського народу. Це стає зрозуміло з перших хвилин спілкування з хлопцями з добровольчого батальйону імені Шейха Мансура. Вони справжні сини Ічкерії як це пафосно не звучить під українським Широкіно здобувають воля для совеї Вітчизни.
- Чеченці ніколи не скоряться Росії! Це я точно знаю, - пояснює лікар-алерголог, який за ці роки завав серед бійців чеченського добробату чимало приятелів. Він старається бувати під Широкіно найчастіше. Не завжди вдається. Робота, щоденність, брак часу – все це заважає. Але Сергій Маргітіч вперто ось вже четвертий рік не рідше як раз на місяць, а то й частіше, збирає вантажі для тих, хто не може бути осторонь біди в Україні. Вантажі бувають різні. Позаяк що об”єднує усі передачі на «передок»: все те від людей, все від звичайних і відданих своїй Батьківщині українців.

- Так нині стало важче. Люди втомилися від цієї війни. На початку було набагато більше ентузіазму, - зізнається Маргітіч.
- Та ми не маємо права припинити свою діяльність. Адже допомагаємо добровольчим батальйонам. А вони як і раніше, на відміну від армії чи національної гвардії на утриманні, можна сказати, народують.

породжують особливі захисні сили організму. Це й так і не так, - розкаже Сергій Васильович.
- Скільки разів мені доводилося рятувати наших хлопців часами навіть від астматичних нападів. Алергія і на фронті не дримає... Життя така незбагненність, що навіть негатив може приносити щось добре і світле. Найбільша моя особиста мрія усі ці роки коли йде війна на Донбасі не шукати вранці рядок новин в Інтернеті. Щоб на Донбасі був мир. Але саме через цю війну в моєму житті з'явилася людина, котрій я завжди хочу міцно і щиро потиснути правцю. Це Сергій Васильович Маргітіч.

(скорочено)

Фідель Сухоніс

А тепер, я б сказав, про щемливо –цікаве. Виявляється в українського патріота Сергія Маргітіча фактично не має української крові. Батько родом і Закарпаття із сербського коріння, мати росіянка з Дону. Поєднав батьків Сергія Донбас, де вони в пошуках кращої долі опинилися по війні приїхавши кожен з свого рідного краю.

- Я ж донбаський, - зізнається з посмішкою Сергій Васильович. – Донецьк для мене не чуже місто, і Покровське (колишній Красноармійськ). Так народ там особливий, здебільшого з своїм, не завжди кращим менталітетом. Але що там усі не люблять чи ненавидять Україну – брехня! Звичайно є такі. Але на загал відсотків двадцять, не більше. Тому мені особливо болить ця війна... На війні, відома річ, найбільше клопотів у лікарів серед хірургів. Але виявляється що й докторам алергологам робота знаходиться.

- Кажуть що екстримальні умови

Рецепти української кухні

Ягоданка

Варенуха

Достеменно невідомо, коли з'явився цей напій, що прекрасно втамовує спрагу. Просто хтось колись вирішив залити ягоди-падалицю (а пізніше - і свіжі) водою, а після цього додати цукор і дріжджі. В результаті вийшов схожий на квас, тонізуючий та освіжаючий напій. Як приготувати: 1 кілограм будь-яких ягід (можна навіть яблука, груші, абрикоси тощо) попередньо перебрати і викласти у великий емальований або скляний посуд і залити 1 літром кип'яченої холодної води, а потім додати дріжджі (приблизно 15 грамів). Для прискорення процесу бродіння посуд з вмістом краще поставити в місце, де підтримується постійне тепло. Далі потрібно залишити на 4-5 днів, після - розлити по пляшках, закупорити і зберігати в прохолоді.

Коли пити: оптимально подавати до обіду як аперитив.

Цей напій став відомим на лівому березі України ще в 16 столітті. Основний склад: міцний алкоголь (горілка або самогон), фрукти і прянощі. Як приготувати: рецептів приготування варенухи існує безліч, тому пропорційну кількість інгредієнтів назвати складно. Беруться будь-які сушені фрукти, їх кладуть у глиняний посуд і доверху заливають горілкою. Не завадить ложка меду, стручок гострого перцю, кориця, гвоздика, імбир, але всього потроху. Зверху замість кришки кладеться кірка житнього хліба, краї замазуються тістом для додання герметичності. Лишається поставити все це в духовку на слабкий вогонь і засікти час - 10-12 годин. Після - витягнути і процідити через марлю отриманий напій. Пити можна як гарячим, так і холодним.

Коли пити: на свята і за великим бажанням.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST
migmm

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by iimaginstudio.com

Агрокорпорація СТЕПОВА – одна з найбільших і провідних корпорацій, яка займається повним циклом виробництва насіння. Місія корпорації полягає у наданні покупцю насіння кращої якості, яке відповідає найвищим європейським стандартам.

На сьогоднішній день «Степова» налічує понад 13 000 га землі, розташованої в східній частині України.

Компанія має сучасний логістичний центр, що забезпечує швидкість і зручність у своєчасному отриманні готового рішення з відвантаження насіннєвого матеріалу для наших клієнтів.

Україна, м. Дніпропетровськ,
вул. Калинова, 3

телефон: +38 (0562) 399-101

факс: +38 (056) 370-47-31

телефон: +38 (095) 794-79-38

E-mail: td.stepova@gmail.com

Державне агентство
лісових ресурсів України

<http://dklg.kmu.gov.ua>

Акція
**Майбутнє
лісу
у твоїх
руках!**

Візьми участь в акції – посади своє дерево!